

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 15 września 1960 r.

Nr 10

SPIS TREŚCI:

D z i a ł A

	Str.
Poz. 110 — pismo okólne Zespołu Finansowego CRZZ z dnia 7 lipca 1960 r. w sprawie podatku od wynagrodzeń za prowadzenie rachunkowości PKZP	203

D z i a ł B

„ 111 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1960 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłu terenowego	204
„ 112 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1960 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych i geologicznych, w samodzielnych oddziałach wykonawstwa inwestycyjnego oraz w pracowniach konserwacji zabytków	207
„ 113 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1960 r. w sprawie umundurowania niektórych pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej	210
„ 114 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 lipca 1960 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 31 grudnia 1959 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych	212
„ 115 — uchwała Rady Państwa z dnia 1 lipca 1960 r. w sprawie nadawania orderów i odznaczeń za nieprzerwaną i wyróżniającą się pracę w górnictwie, hutnictwie i w stoczniach	212
„ 116 — uchwała Nr 179 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1960 r. o rozciągnięciu przepisów uchwały Nr 84 z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych na inne jednostki organizacyjne	213
„ 117 — uchwała Nr 191 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju szkolenia zawodowego w zakładach pracy	214
„ 118 — uchwała Nr 186 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1960 r. w sprawie zasad i trybu bankowej kontroli funduszu płac przedsiębiorstw działających według zasad rozrachunku gospodarczego	216
„ 119 — uchwała Nr 197 Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1960 r. w sprawie określenia składu Komitetu Pracy i Płac	222

	Str.
Poz. 120 — uchwała Nr 213 Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1960 r. w sprawie zmiany systemu wynagradzania pracowników, zatrudnionych w warsztatach szkolnych szkół zawodowych, podległych Ministrowi Sprawiedliwości	223
„ 121 — uchwała Nr 204 Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1960 r. w sprawie urlopów wypoczynkowych dla chałupników	223
„ 122 — rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 1960 r. w sprawie uposażenia niektórych pracowników gromadzkich rad narodowych	224
„ 123 — rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 17 maja 1960 r. zmieniające regulamin premiowania stanowiący załącznik Nr 1 do rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“	224
„ 124 — rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 17 maja 1960 r. zmieniające rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie dodatków służbowych dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“	224
„ 125 — rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 17 maja 1960 r. zmieniające rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie tabeli zaszeregowań pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“	225
„ 126 — rozporządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 24 czerwca 1960 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Leśnictwa z dnia 26 maja 1950 r. w sprawie uposażenia pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych	227
„ 127 — zarządzenie Nr 114 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 lipca 1960 r. w sprawie zawieszenia działania przepisu § 1 pkt 11 zdanie drugie zarządzenia nr 5 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1960 r. w sprawie zaliczenia niektórych okresów usprawiedliwionej nieobecności w pracy do dni przepracowanych, wymaganych do uzyskania zasiłku rodzinnego	228
„ 128 — zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie ustalenia jednolitych cenników robót akordowych	228
„ 129 — zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 15 czerwca 1960 r. w sprawie jednolitych cenników robót akordowych	229
„ 130 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 20 czerwca 1960 r. w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk dla pracowników administracji zatrudnionych w akademiach medycznych	229
„ 131 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 20 czerwca 1960 r. w sprawie uzupełnienia tymczasowej tabeli stanowisk dla pracowników administracyjnych zatrudnionych w Głównej Bibliotece Lekarskiej	230
„ 132 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 20 czerwca 1960 r. w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk dla pracowników administracji zatrudnionych w niektórych instytutach naukowych podległych Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej	230

DZIAŁ A

110

**PISMO OKÓLNE
ZESPOŁU FINANSOWEGO CRZZ**

z dnia 7 lipca 1960 r.

w sprawie podatku od wynagrodzeń za prowadzenie rachunkowości PKZP.

Na skutek starań Centralnej Rady Związków Zawodowych Ministerstwo Finansów uregulowało opodatkowanie wynagrodzeń za prowadzenie rachunkowości pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych na podstawie umów zlecenia.

Zespół Finansowy CRZZ podaje poniżej do wiadomości i wykorzystania odpis okólnika Ministerstwa Finansów w tej sprawie, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Finansów Nr 7, poz. 13.

**Zastępca Kierownika
Zespołu Finansowego CRZZ****(—) Henryk Zaborski**

Załącznik do pisma okólnego Zespołu Finansowego CRZZ z dnia 7 lipca 1960 r.

OKÓLNİK Nr PO 6/60

z dnia 20 kwietnia 1960 r.

w sprawie opodatkowania wynagrodzeń za prowadzenie rachunkowości kas zapomogowo-pożyczkowych w zakładach pracy.

W związku z wątpliwościami, powstałymi na tle opodatkowania wynagrodzeń za prowadzenie rachunkowości kas zapomogowo-pożyczkowych, Ministerstwo Finansów wyjaśnia:

Uchwałą Nr 274 Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1959 r. (Monitor Polski Nr 61, poz. 300) ustalone zostały zasady wynagradzania za prowadzenie rachunkowości pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych związków zawodowych.

Rachunkowość tych kas prowadzona jest w zakładach pracy przez pracowników, poza ich zwykłymi obowiązkami wynikającymi z umów o pracę.

W związku z tym, wynagrodzenia należne z tego tytułu — w zakresie opodatkowania ich podatkiem od wynagrodzeń — należy traktować tak, jak wynagrodzenia za prace wykonywane w ramach umów zlecenia.

Wynagrodzenia te podlegają zatem opodatkowaniu w sposób przewidziany w § 7 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. (Monitor Polski Nr A-49, poz. 648 z późniejszymi zmianami) odrębnie od wynagrodzenia z umowy o pracę, w wysokości przewidzianej dla wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego i dalszych płatników.

Dyrektor Departamentu:

(—) J. Gabjan

DZIAŁ B

111

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 kwietnia 1960 r.

w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłu terenowego.

(Dziennik Ustaw z dnia 16 lipca 1960 r. Nr 34, poz. 192)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy:

- 1) państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości,
- 2) następujących przedsiębiorstw nadzorowanych przez Ministra Gospodarki Komunalnej:
 - a) gazowni,
 - b) wodociągów i kanalizacji,
 - c) pralni i farbiarni,
 - d) przedsiębiorstwa „Poznańska Fabryka Wodomierzy i Gazomierzy“,
- 3) następujących przedsiębiorstw nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa:
 - a) wojewódzkich przedsiębiorstw wylegu drobiu,
 - b) warsztatów mechanicznych państwowych gospodarstw rolnych,
 - c) przedsiębiorstw i zakładów przemysłu rolnego, podległych wojewódzkim zjednoczonym państwowym gospodarstw rolnych — zwanych dalej „przedsiębiorstwami“.

§ 2. 1. Na przedsiębiorstwa, w których organizacja rachunku kosztów i stan ewidencji księgowej umożliwiają doprowadzenie do porównywalności wyniku roku poprzedzającego do wyniku planowanego na dany rok (obliczenie bazy), mogą być rozciągnięte przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1959 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 4, poz. 24) — zwanego dalej „rozporządzeniem z dnia 31 grudnia 1959 r.“ — z wyłączeniem przepisów § 7 ust. 2—4.

2. Przez tabelę, o której mowa w § 8 ust. 1 i 3 rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1959 r. — rozumie się tabelę obliczeń odpisów dodatkowych na fundusz zakładowy, stanowiącą załącznik do tego rozporządzenia.

3. Wykaz przedsiębiorstw odpowiadających warunkom określonym w ust. 1 ustalają prezydya wojewódzkich rad narodowych (prezydya rad narodowych miast wyłączonych z województw) na wniosek prezydów właściwych rad narodowych.

§ 3. 1. Przedsiębiorstwa nie objęte wykazem, o którym mowa w § 2 ust. 3, dokonują odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy w kwocie odpowiadającej 2% osobowego funduszu płac, plano-

wanego na dany rok, jeżeli zaplanują i osiągną wynik co najmniej równy wynikowi roku poprzedzającego dany rok, a odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy — za osiągniętą poprawę rentowności.

2. Przez poprawę rentowności rozumie się stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota poprawy wyniku (wynik rzeczywisty pomniejszony o wynik roku poprzedzającego), do sumy kosztów własnych sprzedaży i usług w roku poprzedzającym.

3. Kwotę odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy, przypadającego za osiągniętą poprawę rentowności, oblicza się na podstawie tabeli, stanowiącej załącznik do niniejszego rozporządzenia.

4. W zakresie nie uregulowanym przepisami ust. 1—3 rozciąga się na przedsiębiorstwa nie objęte wykazem przepisy §§ 2 ust. 3 i 4, 5, 8 ust. 4, 9, 12 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz ust. 2, 13 i 14 rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1959 r.

§ 4. W przedsiębiorstwach planowo deficytowych, jak też w przedsiębiorstwach, w których ceny zbytu na niektóre wyroby i usługi ustalone zostały poniżej jednostkowych kosztów wytworzenia — niezależnie od korekt, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), zwanej dalej „ustawą“, koryguje się także wyniki wskaźnikiem wysokości zmiany sprzedaży planowo deficytowych wyrobów i usług w porównaniu do roku poprzedniego, a w przypadkach określonych w § 5 rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1959 r. — w porównaniu do planu.

§ 5. W celu ustalenia poprawy wyniku w danym roku w porównaniu do roku poprzedzającego — należy dokonać w przejętych jednostkach, które w roku poprzedzającym rozliczały się z budżetem centralnym, odpowiedniej korekty wynikającej ze zmiany zasad finansowania kapitalnych remontów. Natomiast korekty z przyczyn określonych w art. 6 ust. 1 ustawy dokonuje się tylko w przypadku, gdy przedsiębiorstwo nie otrzymało dopłat różnicy cen w trybie dotyczącym wyrównywania różnic cen, podziału zysku oraz finansowania środków obrotowych państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego.

§ 6. W celu ustalenia poprawy wyniku w danym roku w porównaniu do roku ubiegłego w przejętych przedsiębiorstwach kluczowych, które w roku ubiegłym były deficytowe — przyjmuje się takie warunki, jak gdyby przedsiębiorstwa te wygospodarowały zysk w roku poprzednim w wysokości 5% w stosunku do faktycznego kosztu własnego sprzedanej produkcji i usług, skorygowanej o zyski i straty pozaoperacyjne za rok poprzedni. Ponadto należy dokonać korekty określonej w § 5.

§ 7. Przy ustalaniu, czy przedsiębiorstwu przysługuje prawo do dokonywania odpisów na fundusz zakładowy, jak również przy ustalaniu wysokości tych odpisów, wyłącza się zysk osiągnięty przez przedsiębiorstwo ze sprzedaży wyrobów i usług po cenach nie zatwierdzonych w ustalonym trybie.

§ 8. Przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych mogą w porozumieniu z Ministrem Finansów zezwolić przedsiębiorstwom na zaliczenie na fundusz zakładowy w całości lub w części zysku osiągniętego z produkcji ubocznej określonego rodzaju wyrobów.

§ 9. Na podstawie decyzji Ministra Finansów, wydanej na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) — przepisy rozporządzenia mogą być stosowane do działających według zasad rozrachunku gospodarczego zakładów przedsiębiorstw wielozakładowych, jeżeli urządzenia księgowo-liczebne pozwalają na ustalenie wyników ich działalności.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1960 r. (poz. 192).

TABELA OBLICZEŃ ODPISÓW DODATKOWYCH NA FUNDUSZ ZAKŁADOWY

Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płac przeznaczony na odpis dodatkowy	Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płac przeznaczony na odpis dodatkowy
0,01 — 0,1	0,045	4,01 — 4,1	2,034
0,11 — 0,2	0,090	4,11 — 4,2	2,088
0,21 — 0,3	0,135	4,21 — 4,3	2,142
0,31 — 0,4	0,180	4,31 — 4,4	2,196
0,41 — 0,5	0,225	4,41 — 4,5	2,250
0,51 — 0,6	0,270	4,51 — 4,6	2,304
0,61 — 0,7	0,315	4,61 — 4,7	2,358
0,71 — 0,8	0,360	4,71 — 4,8	2,412
0,81 — 0,9	0,405	4,81 — 4,9	2,466
0,91 — 1,0	0,450	4,91 — 5,0	2,520
1,01 — 1,1	0,495	5,01 — 5,1	2,574
1,11 — 1,2	0,540	5,11 — 5,2	2,628
1,21 — 1,3	0,585	5,21 — 5,3	2,682
1,31 — 1,4	0,630	5,31 — 5,4	2,736
1,41 — 1,5	0,675	5,41 — 5,5	2,790
1,51 — 1,6	0,720	5,51 — 5,6	2,844
1,61 — 1,7	0,765	5,61 — 5,7	2,898
1,71 — 1,8	0,810	5,71 — 5,8	2,952
1,81 — 1,9	0,855	5,81 — 5,9	3,006
1,91 — 2,0	0,900	5,91 — 6,0	3,060
2,01 — 2,1	0,954	6,01 — 6,1	3,114
2,11 — 2,2	1,008	6,11 — 6,2	3,168
2,21 — 2,3	1,062	6,21 — 6,3	3,222
2,31 — 2,4	1,116	6,31 — 6,4	3,276
2,41 — 2,5	1,170	6,41 — 6,5	3,330
2,51 — 2,6	1,224	6,51 — 6,6	3,384
2,61 — 2,7	1,278	6,61 — 6,7	3,438
2,71 — 2,8	1,332	6,71 — 6,8	3,492
2,81 — 2,9	1,386	6,81 — 6,9	3,546
2,91 — 3,0	1,440	6,91 — 7,0	3,600
3,01 — 3,1	1,494	7,01 — 7,1	3,663
3,11 — 3,2	1,548	7,11 — 7,2	3,726
3,21 — 3,3	1,602	7,21 — 7,3	3,789
3,31 — 3,4	1,656	7,31 — 7,4	3,852
3,41 — 3,5	1,710	7,41 — 7,5	3,915
3,51 — 3,6	1,764	7,51 — 7,6	3,978
3,61 — 3,7	1,818	7,61 — 7,7	4,041
3,71 — 3,8	1,872	7,71 — 7,8	4,104
3,81 — 3,9	1,926	7,81 — 7,9	4,167
3,91 — 4,0	1,980	7,91 — 8,0	4,230

Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płac przeznaczony na odpis dodatkowy	Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płac przeznaczony na odpis dodatkowy
8,01 — 8,1	4,293	13,51 — 13,6	7,902
8,11 — 8,2	4,356	13,61 — 13,7	7,974
8,21 — 8,3	4,419	13,71 — 13,8	8,046
8,31 — 8,4	4,482	13,81 — 13,9	8,118
8,41 — 8,5	4,545	13,91 — 14,0	8,190
8,51 — 8,6	4,608	14,01 — 14,1	8,262
8,61 — 8,7	4,671	14,11 — 14,2	8,334
8,71 — 8,8	4,734	14,21 — 14,3	8,406
8,81 — 8,9	4,797	14,31 — 14,4	8,478
8,91 — 9,0	4,860	14,41 — 14,5	8,550
9,01 — 9,1	4,923	14,51 — 14,6	8,622
9,11 — 9,2	4,986	14,61 — 14,7	8,694
9,21 — 9,3	5,049	14,71 — 14,8	8,766
9,31 — 9,4	5,112	14,81 — 14,9	8,838
9,41 — 9,5	5,175	14,91 — 15,0	8,910
9,51 — 9,6	5,238	15,01 — 15,1	8,982
9,61 — 9,7	5,301	15,11 — 15,2	9,054
9,71 — 9,8	5,364	15,21 — 15,3	9,126
9,81 — 9,9	5,427	15,31 — 15,4	9,198
9,91 — 10,0	5,490	15,41 — 15,5	9,270
10,01 — 10,1	5,553	15,51 — 15,6	9,342
10,11 — 10,2	5,616	15,61 — 15,7	9,414
10,21 — 10,3	5,679	15,71 — 15,8	9,486
10,31 — 10,4	5,742	15,81 — 15,9	9,558
10,41 — 10,5	5,805	15,91 — 16,0	9,630
10,51 — 10,6	5,868	16,01 — 16,1	9,702
10,61 — 10,7	5,931	16,11 — 16,2	9,774
10,71 — 10,8	5,994	16,21 — 16,3	9,846
10,81 — 10,9	6,057	16,31 — 16,4	9,918
10,91 — 11,0	6,120	16,41 — 16,5	9,990
11,01 — 11,1	6,183	16,51 — 16,6	10,062
11,11 — 11,2	6,246	16,61 — 16,7	10,134
11,21 — 11,3	6,309	16,71 — 16,8	10,206
11,31 — 11,4	6,372	16,81 — 16,9	10,278
11,41 — 11,5	6,435	16,91 — 17,0	10,350
11,51 — 11,6	6,498	17,01 — 17,1	10,422
11,61 — 11,7	6,561	17,11 — 17,2	10,494
11,71 — 11,8	6,624	17,21 — 17,3	10,566
11,81 — 11,9	6,687	17,31 — 17,4	10,638
11,91 — 12,0	6,750	17,41 — 17,5	10,710
12,01 — 12,1	6,822	17,51 — 17,6	10,782
12,11 — 12,2	6,894	17,61 — 17,7	10,854
12,21 — 12,3	6,966	17,71 — 17,8	10,926
12,31 — 12,4	7,038	17,81 — 17,9	10,998
12,41 — 12,5	7,110	17,91 — 18,0	11,070
12,51 — 12,6	7,182	18,01 — 18,1	11,142
12,61 — 12,7	7,254	18,11 — 18,2	11,214
12,71 — 12,8	7,326	18,21 — 18,3	11,286
12,81 — 12,9	7,398	18,31 — 18,4	11,358
12,91 — 13,0	7,470	18,41 — 18,5	11,430
13,01 — 13,1	7,542	18,51 — 18,6	11,502
13,11 — 13,2	7,614	18,61 — 18,7	11,574
13,21 — 13,3	7,686	18,71 — 18,8	11,646
13,31 — 13,4	7,758	18,81 — 18,9	11,718
13,41 — 13,5	7,830	18,91 — 19,0	11,790

W razie poprawy rentowności powyżej 19,0% — za każdy 0,1% poprawy rentowności odpis dodatkowy na fundusz zakładowy podwyższa się o 0,072% planowanego osobowego funduszu płac. Przy ustalaniu tabeli dla ministerstw, jednostek nadrzędnych nad przedsiębiorstwami

i przedsiębiorstw — procent planowanego osobowego funduszu płac, wyznaczający kwotę odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy, ustalony w powyższej tabeli, nie może być zmieniony.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 kwietnia 1960 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych i geologicznych, w samodzielnych oddziałach wykonawstwa inwestycyjnego oraz w pracowniach konserwacji zabytków.

(Dziennik Ustaw z dnia 16 lipca 1960 r. Nr 34, poz. 193)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4, art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy:

- 1) państwowych przedsiębiorstw budowlano-montażowych oraz przedsiębiorstw produkcji pomocniczej,
- 2) państwowych przedsiębiorstw geologicznych (geofizycznych),
- 3) samodzielnych oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego,
- 4) pracowni konserwacji zabytków — zwanych dalej „przedsiębiorstwami“.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwa planowo rentowne tworzą fundusz zakładowy od osiągniętego zysku według stawki procentowej ustalonej przez właściwego ministra.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo planowo rentowne osiągnie zysk większy o 10% od zysku ustalonego w planie techniczno-ekonomicznym na rok 1960, wówczas od zysku ponadplanowego przekraczającego tę granicę stosuje się stawkę procentową (ust. 1) zmniejszoną według poniższej tabeli:

Wysokość przekroczenia zysku planowanego	Zmniejszenie stawki procentowej
od 10,1% do 20%	o 10%
od 20,1% do 30%	o 20%
od 30,1% do 40%	o 30%
od 40,1% do 50%	o 40%
powyżej 50%	o 50%

3. Jeżeli przedsiębiorstwo planowo rentowne osiągnie zysk w granicach od 50% do 75% zysku ustalonego w planie techniczno-ekonomicznym na 1960 r., stawka procentowa ustalona dla tego przedsiębiorstwa ulega zmniejszeniu o 50%; w przypadku osiągnięcia zysku niższego od 50% zysku planowanego przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego.

§ 3. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo planowo deficytowe nie poniesie w 1960 r. straty większej od ustalonej przez jednostkę nadrzędną we wskaźnikach do planu techniczno-ekonomicznego na 1960 r., dokonuje odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy w wysokości do 4% osobowego funduszu płać planowanego na 1960 r.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo planowo deficytowe ustali w swoim rocznym planie techniczno-ekonomicznym stratę mniejszą od ustalonej przez jednostkę nadrzędną we wskaźnikach do planu na 1960 r. i nie poniesie straty większej od ustalonej

w swoim planie techniczno-ekonomicznym, dokonuje ponadto dodatkowego odpisu na fundusz zakładowy w wysokości do 15% różnicy między stratą ustaloną przez jednostkę nadrzędną we wskaźnikach do planu na 1960 r. a stratą przyjętą do planu techniczno-ekonomicznego przedsiębiorstwa.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo planowo deficytowe poniesie stratę większą od ustalonej w swoim rocznym planie techniczno-ekonomicznym, a poniesiona strata nie przekracza straty ustalonej przez jednostkę nadrzędną we wskaźnikach do planu na 1960 r., dokonuje odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy w wysokości do 10% różnicy pomiędzy stratą ustaloną przez jednostkę nadrzędną we wskaźnikach do planu na 1960 r. a stratą rzeczywiście poniesioną.

4. Jeżeli przedsiębiorstwo planowo deficytowe poniesie stratę mniejszą od ustalonej w jego planie techniczno-ekonomicznym, wówczas odpis dodatkowy, o którym mowa w ust. 2, powiększa się o kwotę w wysokości do 10% sumy, o którą przedsiębiorstwo zmniejszyło stratę ustaloną w rocznym planie techniczno-ekonomicznym.

5. Jeżeli przedsiębiorstwo planowo deficytowe ustaliło w rocznym planie techniczno-ekonomicznym stratę w wysokości ustalonej przez jednostkę nadrzędną, a poniesie stratę mniejszą, dokonuje odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy w wysokości do 10% sumy, o którą zmniejszyło planowaną stratę.

6. Jeżeli przedsiębiorstwo planowo deficytowe pogorszy w roku 1960 wynik w porównaniu do wyniku ustalonego przez jednostkę nadrzędną we wskaźnikach do planu na 1960 r., odpis zasadniczy, ustalony w myśl ust. 1, podlega zmniejszeniu o 8% za każdy procent pogorszenia wyniku w granicach do 5%, o dalsze 10% za każdy procent pogorszenia wyniku w granicach od 6% do 10% i o 1% za każdy procent pogorszenia wyniku w granicach od 10% do 20%.

7. Jeżeli pogorszenie wyniku wyniesie więcej niż 20%, przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego.

8. W celu ustalenia, czy przedsiębiorstwo planowo deficytowe uzyskało prawo do utworzenia funduszu zakładowego, oraz w celu ustalenia podstawy obliczenia odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy koryguje się planowaną stratę o wskaźnik wykonania planu sprzedaży produkcji planowo deficytowej.

§ 4. Właściwi ministrowie mogą zastosować odpowiednio przepisy § 3 do przedsiębiorstw o niskiej rentowności, to jest takich, w których planowany zysk nie stanowi więcej niż 1% wartości planowanej sprzedaży produkcji.

§ 5. 1. Fundusz zakładowy tworzą przedsiębiorstwa, jeżeli wykonają podstawowe zadania rzeczowe, które określają jednostki nadrzędne w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

2. W razie niewykonania części podstawowych zadań rzeczowych z udowodnionej winy zleceniodawców właściwy minister może przyznać prawo do utworzenia funduszu zakładowego tylko wówczas, jeżeli przedsiębiorstwo ze swej strony wykazuje, że zastosowało w stosunku do zleceniodawcy wszystkie sankcje przewidziane umową.

§ 6. 1. Właściwi ministrowie, w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych, określają dla poszczególnych branż i grup przedsiębiorstw wysokość stawek procentowych funduszu zakładowego, o których mowa w § 2 ust. 1 oraz w § 3 ust. 1—5, uwzględniając poziom rentowności oraz udział funduszu płac w wartości produkcji podstawowej.

2. Średnie resortowe stawki procentowe funduszu zakładowego ustalone są w załączniku do rozporządzenia.

3. Łączna kwota funduszu zakładowego ustalona w planach techniczno-ekonomicznych wszystkich przedsiębiorstw (planowo rentownych i planowo deficytowych) resortu nie może przekraczać kwoty, jaka wynika z zastosowania średniej stawki procentowej (ust. 2) do planowanego w resorcie na 1960 r. wyniku działalności gospodarczej przedsiębiorstw objętych rozporządzeniem.

§ 7. Przy ustalaniu, czy przedsiębiorstwu przysługuje prawo do funduszu zakładowego, jak również przy ustalaniu wysokości tego funduszu dokonuje się korekty wyników zgodnie z przepisami art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), zwanej dalej „ustawą”, tylko wtedy, gdy w następstwie zmian wpływających na poziom kosztów własnych przedsiębiorstwa nie następuje odpowiednia zmiana cen rozliczeniowych produkcji oraz cen sprzedawanych wyrobów i taryf świadczonych usług lub zmiana wysokości stawki procentowej funduszu zakładowego.

§ 8. Właściwy minister może w porozumieniu z Ministrem Finansów zezwolić na zaliczenie na fundusz zakładowy całości lub części zysku osiągniętego z produkcji ubocznej określonego rodzaju artykułów.

§ 9. 1. Właściwy minister może zezwolić na zwiększenie podstawy obliczenia funduszu zakładowego o zysk utracony przez przedsiębiorstwo na skutek obniżenia ceny sprzedaży produkcji budowlano-montażowej w wyniku realizowania postępu technicznego w przypadkach:

- 1) zastosowania efektywnych rozwiązań konstrukcyjnych albo nowych lub zastępczych materiałów,
- 2) udzielenia na rzecz zleceniodawcy opustu od ceny ustalonej w kosztorysach z tytułu wprowadzenia przez przedsiębiorstwo usprawnień organizacyjnych lub technicznych.

2. Wnioski przedsiębiorstw w sprawach określonych w ust. 1 powinny być zatwierdzone przez

właściwy oddział banku finansującego oraz zainteresowanych zleceniodawców.

§ 10. Przy ustalaniu, czy przedsiębiorstwu przysługuje prawo do funduszu zakładowego, jak również przy ustalaniu wysokości tego funduszu wyłącza się zysk osiągnięty przez przedsiębiorstwo:

- 1) z robót budowlano-montażowych i geologicznych, jeżeli rozliczenie tych robót nie zostało dokonane na podstawie obowiązujących norm i cen albo na podstawie umownych ryczałtów, a w odniesieniu do robót górniczych dołowych — na podstawie zasad wyceny tych robót ustalonych odrębnymi przepisami,
- 2) ze sprzedaży wyrobów produkcji pomocniczej i usług, jeżeli ceny tych wyrobów i usług nie są objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), chyba że właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Finansów postanowi inaczej.

§ 11. Jeżeli wartość wykonanych robót i usług oraz sprzedanych wyrobów, o których mowa w § 10, przekracza 50% ogólnej wartości sprzedaży — przedsiębiorstwo nie tworzy funduszu zakładowego.

§ 12. 1. Przedsiębiorstwom, które nie spełniają warunków określonych w rozporządzeniu, jednostka nadrzędna może zezwolić na dokonywanie wydatków na nagrody do wysokości kwoty nie przekraczającej 0,2% planowanego na dany okres osobowego funduszu płac.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, zalicza się na straty przedsiębiorstwa. Jeżeli jednak przedsiębiorstwo nie spełni warunków określonych rozporządzeniem tylko w początkowych kwartałach roku, a w następnych uzyska prawo do utworzenia funduszu zakładowego, wówczas wydatki na nagrody dokonane zgodnie z ust. 1 obciążają fundusz zakładowy.

§ 13. 1. Przedsiębiorstwom, które zgodnie z § 11 nie tworzą funduszu zakładowego, jednostka nadrzędna może zezwolić na pokrywanie wydatków na nagrody, świadczenia oraz na zaspokojenie innych potrzeb pracowników — do wysokości 2% planowanego na 1960 r. osobowego funduszu płac, nie przekraczającej jednak kwoty osiągniętego zysku lub kwoty, o którą obniżono stratę.

2. Zezwolenia na dokonywanie wypłat, o których mowa w ust. 1, mogą być udzielone po stwierdzeniu na podstawie sprawozdań z wykonania planu przedsiębiorstwa i sprawozdań finansowych, że przedsiębiorstwo osiąga w swej działalności gospodarczej pozytywne wyniki ekonomiczne przez:

- 1) osiągnięcie co najmniej zaplanowanego wyniku,
- 2) zwiększenie produkcji i polepszenie jej jakości,
- 3) terminowe wywiązywanie się ze swych obowiązków wobec zleceniodawców,
- 4) wzrost wydajności pracy, oszczędną gospodarkę materiałową i likwidację marnotrawstwa,
- 5) prawidłową gospodarkę inwestycyjną.

§ 14. 1. Przedsiębiorstwa, które przechodzą w 1960 r. z roku gospodarczego na rok kalendarzowy, tworzą fundusz zakładowy według przepisów

niniejszego rozporządzenia za okres od dnia 1 kwietnia do 31 grudnia 1960 r.

2. Przedsiębiorstwa wymienione w ust. 1 mogą dokonać pierwszej wypłaty zaliczkowej, określonej w art. 10 ustawy, po upływie kwartału kończącego się dniem 30 września 1960 r.

§ 15. W związku ze zmianą planowanej akumulacji w resortowych bilansach dochodów i wydatków na 1960 r., jaka nastąpi na skutek wprowadzenia nowego systemu rozliczeń za roboty budowlano-montażowe i geologiczne, właściwi ministrowie dokonają w porozumieniu z Ministrem Finansów przeliczenia stawek procentowych ustalonych w załączniku do rozporządzenia, przy utrzymaniu na nie zmienionym poziomie kwot plano-

wanego funduszu zakładowego ustalonego zgodnie z § 6.

§ 16. W razie stwierdzenia nieprzestrzegania przepisów rozporządzenia należy stosować sankcje przewidziane w art. 12 ustawy.

§ 17. W przedsiębiorstwach objętych przepisami rozporządzenia nie stosuje się dotychczasowych przepisów dotyczących finansowania wydatków na współzawodnictwo w zakładzie pracy oraz nagród indywidualnych za szczególne osiągnięcia.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1960 r. (poz. 193).

I. WYKAZ ŚREDNICH RESORTOWYCH STAWEK PROCENTOWYCH FUNDUSZU ZAKŁADOWEGO DLA PRZEDSIĘBIORSTW BUDOWLANO-MONTAŻOWYCH

Przedsiębiorstwa podległe:	Stawka (% zysku)
1. Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:	
a) rozliczające się z budżetem centralnym	10,5
b) rozliczające się z budżetami terenowymi	23,0
c) Śląski Zarząd Budownictwa Miejskiego, rozliczający się z budżetem terenowym	9,7
2. Ministrowi Gospodarki Komunalnej	10,9
3. Ministrowi Komunikacji	24,6
4. Ministrowi Łączności	16,6
5. Ministrowi Górnictwa i Energetyki	24,2
6. Ministrowi Przemysłu Ciężkiego	22,5
7. Ministrowi Przemysłu Chemicznego	21,4
8. Ministrowi Przemysłu Lekkiego	16,0
9. Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu	19,4
10. Ministrowi Rolnictwa:	
a) rozliczające się z budżetem centralnym	7,7
b) rozliczające się z budżetami terenowymi	23,3
11. Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego	50,0
12. Ministrowi Kultury i Sztuki	47,0
13. Ministrowi Obrony Narodowej	16,9

II. WYKAZ ŚREDNICH RESORTOWYCH STAWEK PROCENTOWYCH FUNDUSZU ZAKŁADOWEGO DLA PRZEDSIĘBIORSTW GEOLOGICZNYCH (GEOFIZYCZNYCH)

Przedsiębiorstwa podległe:	Stawka (% zysku)
1. Centralnemu Urzędowi Geologii	39,3
2. Ministrowi Górnictwa i Energetyki	48,9
3. Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych	17,5
4. Ministrowi Gospodarki Komunalnej	41,0
5. Ministrowi Żeglugi i Gospodarki Wodnej	18,6
6. Ministrowi Rolnictwa	12,4

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 czerwca 1960 r.

w sprawie umundurowania niektórych pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej.*(Dziennik Ustaw z dnia 16 lipca 1960 r. Nr 34, poz. 194)*

Na podstawie art. 24 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przyznaje się prawo do umundurowania następującym pracownikom na terenie województw gdańskiego, szczecińskiego i koszalińskiego:

- 1) wojewódzkim inspektorom sanitarnym,
- 2) portowym inspektorom sanitarnym,
- 3) pracownikom zatrudnionym w pełnym wymiarze godzin w oddziałach higieny portów i żeglugi wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz w portowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych na stanowiskach: kierownika oddziału, asystenta, starszego asystenta, instruktora higieny, pielęgniarki przeciwepidemicznej i instruktora oświaty sanitarnej.

2. Rodzaj umundurowania i okres jego zużycia określają:

- 1) dla wojewódzkich i portowych inspektorów sanitarnych oraz kierowników oddziałów, asystentów i starszych asystentów w oddziałach higieny portów i żeglugi wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz w portowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych — załącznik nr 1 do rozporządzenia,
- 2) dla instruktorów higieny, pielęgniarek przeciwepidemicznych i instruktorów oświaty sanitarnej w oddziałach higieny portów i żeglugi wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz w portowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych — załącznik nr 2 do rozporządzenia.

3. Jako pełny wymiar zatrudnienia (ust. 1 pkt 3) przyjmuje się dla lekarzy co najmniej 30 godzin, a dla pozostałych pracowników — 46 godzin tygodniowo.

§ 2. 1. Prawo do otrzymania umundurowania nabywa pracownik po zawarciu umowy o pracę na czas nieokreślony.

2. Pracownicy pokrywają 25% kosztów otrzymanego umundurowania.

3. Na wniosek pracownika spłata należności za umundurowanie może być rozłożona na raty, na okres nie przekraczający 12 miesięcy.

4. Umundurowanie po upływie okresu zużycia i uiszczeniu należności, o której mowa w ust. 2, staje się własnością pracownika.

5. Pracownikowi nie przysługuje ekwiwalent pieniężny za nie pobrane umundurowanie.

6. Pracownik jest obowiązany nosić umundurowanie w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

§ 3. 1. W razie utraty bądź zniszczenia umundurowania lub jego części przed upływem okresu zużycia w czasie wykonywania pracy lub w związku z pracą bez winy pracownika otrzymuje on nowe umundurowanie lub jego część na koszt zakładu pracy.

2. W razie utraty bądź zniszczenia umundurowania lub jego części przed upływem okresu zużycia z winy pracownika jest on zobowiązany zwrócić równowartość utraconego umundurowania po potrąceniu stosownej części równowartości za normalne zużycie umundurowania, a zakład pracy obowiązany jest mu wówczas przydzielić nowe umundurowanie lub jego część na warunkach określonych w § 2 ust. 2 i 3.

3. W razie przejścia na emeryturę lub w razie śmierci pracownika umundurowanie nie podlega zwrotowi.

4. Pranie i konserwacja umundurowania należą do obowiązków pracownika.

§ 4. 1. W razie rozwiązania umowy o pracę przed upływem okresu zużycia umundurowania, jeżeli rozwiązanie umowy nastąpiło bez winy pracownika, umundurowanie nie podlega zwrotowi.

2. W razie rozwiązania umowy o pracę przed upływem okresu zużycia umundurowania, jeżeli rozwiązanie nastąpiło z winy pracownika lub na jego prośbę, pracownik jest obowiązany zwrócić równowartość umundurowania po potrąceniu kwoty za normalne jego zużycie oraz kwot pokrytej przez niego części kosztów umundurowania.

§ 5. Minister Zdrowia ustali wzory umundurowania dla pracowników określonych w § 1 ust. 1.

§ 6. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Zdrowia.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1960 r. (poz. 194).

RODZAJE I OKRESY ZUŻYCIA UMUNDUROWANIA PRZYŚLUGUJĄCEGO WOJEWÓDZKIM I PORTOWYM INSPEKTOROM SANITARNYM ORAZ KIEROWNIKOM ODDZIAŁÓW, ASYSTENTOM I STARSZYM ASYSTENTOM W ODDZIAŁACH HIGIENY PORTÓW I ŻEGLUGI WOJEWÓDZKICH STACJI SANITARNO-EPIDEMIOLOGICZNYCH ORAZ W PORTOWYCH STACJACH SANITARNO-EPIDEMIOLOGICZNYCH

Lp.	Rodzaje umundurowania	Okres zużycia	Uwagi
1	mundur zimowy (kurtka, spodnie — spódnica) — gabardyna, 100—80% wełny cienkoprzędnej, czesankowej, w kolorze granatowym	3 lata	
2	mundur letni (kurtka, spodnie — spódnica) — gabardyna, 100—80% wełny cienkoprzędnej, czesankowej, w kolorze beżowym	3 lata	
3	płaszcz sukienny — 100—80% wełny cienkoprzędnej, czesankowej, w kolorze granatowym	3 lata	
4	czapka gabardynowa w kolorze granatowym typu marynarskiego z dwoma białymi pokrowcami	2 lata	dla kobiet na lato gabardynowe furażerki w kolorze beżowym
5	2 koszule białe	2 lata	
6	2 krawaty czarne, wełniane	2 lata	
7	półbuty skórzane, czarne	2 lata	

Załącznik nr 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1960 r. (poz. 194).

RODZAJE I OKRESY ZUŻYCIA UMUNDUROWANIA PRZYŚLUGUJĄCEGO INSTRUKTOROM HIGIENY, PIEŁĘGNIARKOM PRZECIWEPIDEMICZNYM I INSTRUKTOROM OŚWIATY SANITARNEJ W ODDZIAŁACH HIGIENY PORTÓW I ŻEGLUGI WOJEWÓDZKICH STACJI SANITARNO-EPIDEMIOLOGICZNYCH ORAZ W PORTOWYCH STACJACH SANITARNO-EPIDEMIOLOGICZNYCH

Lp.	Rodzaj umundurowania	Okres zużycia	Uwagi
1	mundur zimowy (kurtka, spodnie — spódnica) — gabardyna, 80—60% wełny z dodatkiem włókien sztucznych, w kolorze granatowym	3 lata	
2	mundur letni (kurtka, spodnie — spódnica) — gabardyna, 80—60% wełny z dodatkiem włókien sztucznych, w kolorze beżowym	2 lata	
3	płaszcz sukienny — 80—60% wełny z dodatkiem włókien sztucznych w kolorze granatowym	3 lata	
4	czapka gabardynowa w kolorze granatowym typu marynarskiego z dwoma białymi pokrowcami	2 lata	dla kobiet na lato gabardynowe furażerki w kolorze beżowym
5	2 koszule białe	2 lata	
6	2 krawaty czarne, wełniane	2 lata	
7	półbuty skórzane, czarne	2 lata	

114

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 lipca 1960 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 31 grudnia 1959 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 16 lipca 1960 r. Nr 34, poz. 195)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1959 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 4, poz. 24 i Nr 22, poz. 128) w § 12 ust. 1 pkt 2 — przecinek po wy-

razach „§ 3 ust. 1“ zastępuje się średnikiem oraz dodaje się wyrazy „w szczególnie uzasadnionych przypadkach, za zgodą jednostki nadrzędnej, bazę można podzielić na kwartały według proporcji wynikających z planu na rok bieżący“.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

115

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

z dnia 1 lipca 1960 r.

w sprawie nadawania orderów i odznaczeń za nieprzerwaną i wyróżniającą się pracę w górnictwie, hutnictwie i w stoczniach.

(Monitor Polski z dnia 18 lipca 1960 r. Nr 55, poz. 261)

Na podstawie art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o orderach i odznaczeniach (Dz. U. Nr 10, poz. 66) Rada Państwa postanawia:

§ 1. 1. Pracownicy kopalń węgla, rud, kruszców, glin szlachetnych, magnezytów, gipsów i soli kamiennej będą odznaczani za nieprzerwaną i wyróżniającą się pracę pod ziemią:

- po 7 latach — Brązowym Krzyżem Zasługi,
- po 10 latach — Srebrnym Krzyżem Zasługi,
- po 15 latach — Złotym Krzyżem Zasługi,
- po 20 latach — orderem Sztandaru Pracy II klasy,
- po 25 latach — orderem Sztandaru Pracy I klasy.

2. Na tych samych zasadach będą odznaczani pracownicy techniczno-inżynierscy zatrudnieni w ruchu kopalń podziemnych, określonych w ust. 1.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosują się odpowiednio do robotników i pracowników techniczno-inżynierskich zatrudnionych w odkrywkowych kopalniach siarki.

§ 2. Robotnicy i pracownicy techniczno-inżynierscy hutnictwa żelaza będą odznaczani za nieprzerwaną i wyróżniającą się pracę w wydziałach wielkich pieców, stalowni, walcowni, młotowni i prasowni:

- po 10 latach — Srebrnym Krzyżem Zasługi,
- po 15 latach — Złotym Krzyżem Zasługi.

§ 3. Robotnicy i pracownicy techniczno-inżynierscy morskich stocznii będą odznaczani za nie-

przerwaną i wyróżniającą się pracę w wydziałach kadłubowych, maszynowych i wyposażeniowych:

- po 10 latach — Srebrnym Krzyżem Zasługi,
- po 15 latach — Złotym Krzyżem Zasługi.

§ 4. Okresy pracy, uzasadniające nadanie orderu lub odznaczenia w trybie niniejszej uchwały, liczy się od wyzwolenia.

§ 5. Brązowe, Srebrne i Złote Krzyże Zasługi nie będą nadawane na podstawie przepisów niniejszej uchwały osobom, które otrzymały te odznaczenia za nieprzerwaną i nienaganną pracę na podstawie przepisów dotychczasowych.

§ 6. Prezes Rady Ministrów określi w drodze zarządzenia wydanego za zgodą Rady Państwa:

- 1) wykaz stanowisk pracy, której wykonywanie uzasadnia przedstawienie do orderu lub odznaczenia w trybie niniejszej uchwały,
- 2) szczegółowe zasady ustalania okresów nieprzerwanej pracy, uzasadniających przedstawienie do orderu lub odznaczenia w trybie niniejszej uchwały.

§ 7. Tracą moc dotychczasowe przepisy w zakresie unormowanym niniejszą uchwałą.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

116

UCHWAŁA Nr 179 RADY MINISTRÓW

z dnia 2 czerwca 1960 r.

o rozciągnięciu przepisów uchwały nr 84 z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych na inne jednostki organizacyjne.

(Monitor Polski z dnia 30 czerwca 1960 r. Nr 52, poz. 246)

§ 1. Rozciąga się przepisy uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski Nr 33, poz. 162) na jednostki wymienione w załączniku do uchwały.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały nr 179 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1960 r. (poz. 246).

WYKAZ JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH

Lp.	Nazwa jednostki	Dodatkowe środki na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne
1	Polskie Linie Oceaniczne	— 10% poprawy wyniku osiągniętej w porównaniu do wyniku roku ubiegłego.
2	Polska Żegluga Morska	— 30% poprawy wyniku osiągniętej w porównaniu do wyniku planowanego.
		Jednostki wymienione w pkt 1 i 2 mogą przeznaczyć dodatkowe środki na powiększenie funduszu za osiągnięcia ekonomiczne pod warunkiem wykonania planu wpływów od central handlu zagranicznego przy zastosowaniu stawek rynkowych. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne w poszczególnych jednostkach wymienionych w pkt 1 i 2 nie może przekroczyć rocznie kwoty odpowiadającej 3% planowanego osobowego funduszu płac.
3	Przedsiębiorstwa handlu zagranicznego: Animex, Ars Polona, Cekop, Centromor, Centrozap, Cetebe, Ciech, Elektrim, Impexmetal, Metalexport, Minex, Motoimport, Paged, Petrolimpex, Polimex, Rolimpex, Skorimpex, Textilimport, Varimex, Universal, Węglkokoks, Prodimex, Dal, Superwise, Diplomex, Terexport	
4	Państwowe Przedsiębiorstwo Rzeczoznawstwa i Kontroli „Polcargo“	— 30% poprawy wyniku (po wyeliminowaniu nadzwyczajnych wpływów dewizowych) osiągniętej w porównaniu do wyniku roku ubiegłego, — 0,05% planowanego osobowego funduszu płac za każdy 1% powiększenia wpływów dewizowych w porównaniu do wpływów dewizowych roku ubiegłego, — 10% od uzyskanych nadzwyczajnych wpływów dewizowych netto (wyrażonych w złotych według obowiązującego kursu).

Lp.	Nazwa jednostki	Dodatkowe środki na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne
5	Państwowe Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Statków „Baltona“	<ul style="list-style-type: none"> — 10% poprawy wyniku osiągniętej w porównaniu do wyniku roku ubiegłego, — 0,05% planowanego osobowego funduszu płac za każdy 1% powiększenia obrotów dewizowych w porównaniu do obrotów dewizowych roku ubiegłego, — 0,05% planowanego osobowego funduszu płac za każdy 1% powiększenia obrotów przy zaopatrzeniu statków polskich w porównaniu do roku ubiegłego. <p>Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne w jednostkach wymienionych w pkt 4 i 5 nie może przekroczyć 3% planowanego osobowego funduszu płac.</p>
6	C. Hartwig S. A. — Międzynarodowi Spedytorzy	<ul style="list-style-type: none"> — 20% poprawy wyniku (po wyeliminowaniu nadzwyczajnych wpływów dewizowych) w porównaniu do wyniku roku ubiegłego, — 0,05% planowanego osobowego funduszu płac za każdy 1% powiększenia wpływów dewizowych w porównaniu do wpływów dewizowych roku ubiegłego, — 2% od uzyskanych nadzwyczajnych wpływów dewizowych netto (wyrażonych w złotych według obowiązującego kursu). <p>Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne w przedsiębiorstwie wymienionym w pkt 6 nie może przekroczyć rocznie kwoty odpowiadającej 3,5% planowanego osobowego funduszu płac.</p>

UCHWAŁA Nr 191 RADY MINISTRÓW

z dnia 9 czerwca 1960 r.

w sprawie rozwoju szkolenia zawodowego w zakładach pracy.

(Monitor Polski z dnia 30 czerwca 1960 r. Nr 52, poz. 247)

W celu zapewnienia dopływu wykwalifikowanych pracowników do zakładów pracy, jak również dostatecznej liczby miejsc nauki zawodu i przyuczenia do określonej pracy, stosownie do wzrastającej liczby młodzieży, Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. W projektach narodowych planów gospodarczych, począwszy od 1961 r., wydziela się planowaną liczbę uczniów, zatrudnionych w celu nauki zawodu i przyuczenia do określonej pracy, oraz fundusz płac tych uczniów, jako odrębną pozycję, poza ogólnym limitem zatrudnienia i funduszu płac.

2. Przepis ust. 1 dotyczy następujących działów gospodarki narodowej: rolnictwa, przemysłu, budownictwa, transportu i łączności, obrotu towarowego, gospodarki komunalnej i mieszkaniowej oraz usług nieprzemysłowych.

§ 2. 1. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac, zainteresowanymi ministrami oraz prezydiami właściwych wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) może ustalić dla określonych terenów i gałęzi gospodarki narodowej wymagany procent zatrudnienia uczniów w stosunku do ogółu zatrudnionych na danym terenie w tej gałęzi gospodarki narodowej, uwzględniając potrzeby danej gałęzi i określonego terenu.

2. Ustalenia, o których mowa w ust. 1, powinny być oparte na wnioskach właściwych prezydiów rad narodowych, które do opracowania tych wniosków mogą powołać komisje składające się z przedstawicieli: prezydium rady narodowej, zjednoczeń (jednostek równorzędnych), związków zawodowych i Związku Młodzieży Socjalistycznej. Tryb

powoływania i działania komisji ustali Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

3. Jeżeli liczba uczniów przyjętych przez zakład pracy nie osiąga ustalonego procentu, o którym mowa w ust. 1, zakład pracy nie może odmówić przyjęcia na naukę zawodu lub w celu przyuczenia do określonej pracy młodzieży skierowanej przez właściwy do spraw zatrudnienia organ przedzium rady narodowej.

§ 3. W razie zwiększenia przez zakład pracy liczby zatrudnionych uczniów ponad ustalenia zawarte w planie fundusz płac uczniów podlega bankowej korekcie do wysokości niezbędnej dla opłacenia zwiększonej liczby uczniów, zgodnie z obowiązującymi zasadami opłacania uczniów.

§ 4. Pracownikom szkolącym uczniów zatrudnionych na podstawie przepisów niniejszej uchwały przysługuje wynagrodzenie przewidziane w uchwale nr 244 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1959 r., w sprawie zasad wynagradzania osób szkolących pracowników w ujętych w zakładach pracy (Monitor Polski Nr 57, poz. 277).

§ 5. 1. Zobowiązuje się właściwych ministrów (kierowników urzędów centralnych) oraz przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) do zapewnienia warunków zabezpieczających przyjęcie zwiększonej liczby młodzieży na naukę zawodu w zakładach pracy oraz zapewnienia odpowiedniego poziomu szkolenia zawodowego w szczególności przez:

- 1) wygospodarowanie w większych zakładach pracy najpóźniej do końca 1961 r. pomieszczeń niezbędnych do uruchomienia zasadniczej szkoły zawodowej dla pracujących (przyszkolowej), jeżeli istniejąca sieć szkół zawodowych wszelkiego typu oraz plany rozwoju sieci tych szkół nie zapewniają pokrycia potrzeb kadrowych tych zakładów pracy,
- 2) wyodrębnienie szkoleniowych stanowisk pracy zapewniających młodzieży jak najlepsze warunki szkolenia oraz warunki bezpieczeństwa i higieny pracy, a w szczególności uzasadnionych przypadkach — również warsztatów szkoleniowych,
- 3) uwzględnienie przy projektowaniu kompleksowych inwestycji dla większych zakładów pracy również pomieszczeń szkoleniowych.

2. Przy wypełnianiu zadań określonych w ust. 1 pkt 1 i 3 należy w szczególności brać pod uwagę możliwość wykorzystania na pomieszczenia szkolne — pomieszczeń socjalnych i kulturalnych, które nie są stale używane, przez ustalenie takiego rozkładu korzystania z tych pomieszczeń, by mogły one jednocześnie służyć zarówno na cele, na które zostały przeznaczone, jak i na cele szkoleniowe.

3. Upoważnia się prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) do koordynacji sprawy przygotowania odpowiedniej liczby miejsc nauki zawodu przez zakłady pracy i do kontroli wykonywania przez zakłady pracy obowiązków wynikających z ust. 1.

§ 6. Zobowiązuje się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do zorganizowania preorientacji zawodowej dla młodzieży z uwzględnieniem potrzeb, wynikających z rozwoju gospodarki narodowej.

§ 7. 1. Uczniowie, o których mowa w niniejszej uchwale, dojeżdżający do pracy, korzystają z miesięcznych biletów pracowniczych na zasadach obowiązujących ogół pracowników, z tym że zakłady pracy powinny ponosić część kosztów tych biletów zgodnie z przepisami uchwały nr 278 Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1959 r. w sprawie przejazdów kolejami za miesięcznymi biletami pracowniczymi oraz zasad ich opłacania (Monitor Polski Nr 72, poz. 378).

2. Zakłady pracy przy obliczaniu wysokości funduszu zakładowego za dany rok korygują rzeczywisty wynik bilansowy za ten rok o sumę faktycznie poniesionych w tym roku wydatków z tytułu dopłat do miesięcznych biletów kolejowych dla uczniów zatrudnionych w zakładach pracy w celu nauki zawodu lub przyuczenia do określonej pracy.

§ 8. 1. Młodocianym, znajdującym się w szczególnie trudnej sytuacji materialnej, a zwłaszcza sierotom i półsierotom, mogą być przyznawane zasiłki bezzwrotne w okresie pierwszego i drugiego roku nauki zawodu w zakładzie pracy oraz w okresie przyuczania do określonej pracy.

2. Wysokość zasiłków nie może przekraczać 300 zł miesięcznie.

3. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac określi w porozumieniu z Ministrem Finansów i Centralną Radą Związków Zawodowych szczegółowy tryb przyznawania zasiłków.

§ 9. Z rezerwy budżetu centralnego na rok 1960 zwiększa się kredyty tego budżetu w części dotyczącej Komitetu Pracy i Płac o kwotę do 3 mln zł z przeznaczeniem na zasiłki dla młodocianych, określone w § 8.

§ 10. Zobowiązuje się Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego do wprowadzenia w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz Ministrem Oświaty niezbędnych zmian do sprawozdawczości statystycznej, wynikających z przepisów niniejszej uchwały, oraz do ustalenia zasad opracowywania sprawozdawczych bilansów młodzieży.

§ 11. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym wprowadzenie zasad planowania, o których mowa w § 1, oraz zapewnienie w sposób analogiczny do przepisów uchwały rozwoju szkolenia zawodowego w spółdzielczych zakładach pracy.

§ 12. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów, Ministrowi Komunikacji oraz innym zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) i przewodniczącym prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 13. Uchwała wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

UCHWAŁA Nr 186 RADY MINISTRÓW

z dnia 2 czerwca 1960 r.

w sprawie zasad i trybu bankowej kontroli funduszu płac przedsiębiorstw działających według zasad rozrachunku gospodarczego.*(Monitor Polski z dnia 9 lipca 1960 r. Nr 54, poz. 257)***Rozdział I.****Przepisy wstępne.**

§ 1. 1. Przedmiotem kontroli sprawowanej przez banki na zasadach niniejszej uchwały jest fundusz płac przedsiębiorstw i ich samodzielnie bilansujących zakładów (z wyjątkiem przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego), zwanych dalej „przedsiębiorstwami“.

2. Ilekroć w dalszych przepisach uchwały jest mowa o:

- zjednoczeniu, należy przez to rozumieć również inną jednostkę nadrzędną,
- roku obrachunkowym, należy przez to rozumieć rok gospodarczy, obejmujący okres roku kalendarzowego lub inny obowiązujący w przedsiębiorstwie jako okres planowania i bilansowania,
- korygowanym funduszu płac, należy przez to rozumieć fundusz płac podlegający korekcie w zależności od wykonania planu zadań gospodarczych,
- nie korygowanym funduszu płac, należy przez to rozumieć fundusz płac nie podlegający korekcie w zależności od wykonania planu zadań gospodarczych,
- zadaniach gospodarczych, należy przez to rozumieć produkcję towarów i usług lub obrót towarowy.

Rozdział II.**Plany zadań gospodarczych i funduszu płac.**

§ 2. 1. Podstawę bankowej kontroli funduszu płac stanowią zadania gospodarcze i fundusz płac ustalone w planach:

- a) rocznych (techniczno-ekonomicznych), zawierających podział na kwartały,
- b) kwartalnych operatywnych, zawierających podział na miesiące.

2. Za podstawę bankowej kontroli funduszu płac przyjmuje się zadania gospodarcze wyrażone wartościowo (np. produkcja globalna, produkcja towarowa, elementy produkcji czystej, obrót, usługi) lub w jednostkach naturalnych (np. ilości, wagi itp.).

3. Mierniki zadań gospodarczych ustalają — dla potrzeb bankowej kontroli funduszu płac — właściwi ministrowie w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, po zasięgnięciu opinii banku.

4. Ustalone mierniki zadań gospodarczych powinny uwzględniać ekonomikę poszczególnych działów gospodarki, gałęzi produkcji lub przedsiębiorstw oraz zapewniać określenie prawidłowego stosunku między funduszem płac a zadaniami gospodarczymi.

5. Banki powinny przeprowadzać analizę planów i wykonania funduszu płac w powiązaniu z planem i przebiegiem wykonania zadań gospodarczych, jak również badać prawidłowość mierników zadań gospodarczych przyjętych za podstawę kontroli funduszu płac oraz składać w miarę potrzeby odpowiednie wnioski jednostkom nadrzędnym.

§ 3. 1. Plany roczne (§ 2 ust. 1 lit. a) powinny być składane w oddziałach banku w terminach ustalonych odrębnymi przepisami. Plany kwartalne (§ 2 ust. 1 lit. b) powinny być składane w oddziałach banku przed rozpoczęciem kwartału, którego dotyczą.

2. Zmiany planu kwartalnego, dotyczące poszczególnych miesięcy, powinny być podawane oddziałowi banku przed rozpoczęciem miesiąca, którego dotyczą.

3. Termin złożenia planu kwartalnego (ust. 1) może być przez bank przedłużony, nie więcej jednak niż do terminu rozliczenia funduszu płac wobec banku za trzeci miesiąc poprzedniego kwartału. Natomiast termin zmiany planu kwartalnego, dotyczącej poszczególnych miesięcy (ust. 2), może być przez bank przedłużony, nie więcej jednak niż do terminu rozliczenia funduszu płac wobec banku za miesiąc poprzedni.

4. Zjednoczenie, zmieniając wskaźniki dyrektywne przedsiębiorstwa w zakresie zadań gospodarczych i funduszu płac, obowiązane jest w decyzji zamieścić klauzulę stwierdzającą, że zmiana ta nie narusza wskaźników dyrektywnych ustalonych dla zjednoczenia.

5. Zmiana rocznego planu zadań gospodarczych lub funduszu płac nie może być dokonana po terminie rozliczenia funduszu płac za trzeci kwartał roku obrachunkowego.

§ 4. 1. Przy zwiększeniu przez przedsiębiorstwo w planie techniczno-ekonomicznym wartości zadań gospodarczych w stosunku do zadań ustalonych we wskaźniku dyrektywnym, które wymaga zwiększenia funduszu płac, przedsiębiorstwo nie może pogorszyć proporcji między wielkością zadań gospodarczych i funduszem płac, wynikających ze wskaźników dyrektywnych.

2. Przedsiębiorstwa obowiązane są przestrzegać przy sporządzaniu operatywnych planów funduszu płac następujących zasad:

- a) w operatywnych planach nie mogą być pogorszone proporcje ustalone na odpowiedni kwartał w planie techniczno-ekonomicznym między wielkością zadań gospodarczych a wielkością korygowanego osobowego funduszu płac (§ 8),
- b) suma planów operatywnych nie korygowanego osobowego funduszu płac (§ 9) nie mo-

że przewyższać kwoty planowanej w planie rocznym (odrębnie na wynagrodzenia stałe i odrębnie na fundusz premiiowy).

Za podstawę bankowej kontroli funduszu płac w IV kwartale roku obrachunkowego przyjmuje się operatywne plany funduszu płac, ustalone zgodnie z lit. a) i b).

3. Jeżeli złożone przez przedsiębiorstwo w oddziale banku plany operatywne budzą uzasadnione zastrzeżenia, wówczas o zastrzeżeniach tych bank powiadamia zjednoczenie. Zjednoczenie decyduje ostatecznie o wysokości zakwestionowanych operatywnych planów przedsiębiorstwa, jakie mają być przyjęte za podstawę bankowej kontroli funduszu płac. Jeżeli zjednoczenie nie ustosunkuje się do zastrzeżeń oddziału banku w ciągu 15 dni, uważa się, że zastrzeżenia oddziału banku uznane zostały przez zjednoczenie za słuszne; w tym przypadku za podstawę bankowej kontroli przyjmuje się operatywne plany w wysokości uwzględniającej zastrzeżenia oddziału banku.

4. Jeżeli za podstawę bankowej kontroli funduszu płac przyjęto plan produkcji globalnej w cenach porównywalnych, a ustalone w tym zakresie zadania planowe nie znajdują uzasadnienia we wskaźnikach produkcji towarowej w cenach zbytu ustalonych przez zjednoczenie, wówczas zjednoczenie z własnej inicjatywy lub na wniosek oddziału banku powinno w planach przedsiębiorstwa dokonać odpowiedniej korekty.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwa zawierające umowy o dostawę o charakterze kooperacyjnym mogą postanowić, że celem umożliwienia przedsiębiorstwu-dostawcy podjęcia lub rozszerzenia produkcji, którą w myśl założeń planu wykonać miało przedsiębiorstwo zamawiające, to ostatecznie przekazuje część swego limitu funduszu płac na rzecz przedsiębiorstwa-dostawcy.

2. W razie braku zgody przedsiębiorstwa zamawiającego na przekazanie przedsiębiorstwu-dostawcy części limitu funduszu płac, decyzję w tej mierze może podjąć zjednoczenie, któremu podlega przedsiębiorstwo zamawiające.

3. Zmiany planu rocznego funduszu płac wynikające z przekazania limitu funduszu płac w tym trybie uważa się za uzasadnione; w stosunku do tych zmian nie mają zastosowania przepisy § 3 ust. 5 niniejszej uchwały.

4. Przedsiębiorstwo-dostawca zwiększa plany zadań gospodarczych o wartość zadań wynikających z dostaw, o których mowa w ust. 1.

§ 6. 1. Zobowiązuje się ministerstwa oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych do składania centrali właściwego banku wskaźników dyrektywnych w zakresie zadań gospodarczych oraz funduszu płac ustalonych dla zjednoczeń.

2. W razie dokonania zmian we wskaźnikach dyrektywnych w zakresie zadań gospodarczych i funduszu płac ministerstwa oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych obowiązane są przysyłać zmienione plany centrali właściwego banku w okresach kwartalnych.

Rozdział III.

Kontrola wypłat z funduszu płac.

§ 7. 1. Kontrolę wypłat z osobowego funduszu płac, a w handlu drobno-detalicznym również kontrolę wypłat prowizji, przeprowadza się w rachunku narastającym od początku roku do miesiąca podlegającego rozliczeniu na podstawie planów operatywnych, natomiast kontrolę wypłat z bezosobowego funduszu płac i honorariów przeprowadza się na podstawie planów rocznych.

2. Dla celów kontroli fundusz płac dzieli się na:

- a) korygowany fundusz płac,
- b) nie korygowany fundusz płac.

§ 8. 1. Do korygowanego funduszu płac zalicza się:

- a) w przedsiębiorstwach przemysłowych, w których wydzielono z funduszu płac osobowy fundusz płac pracowników umysłowych, osobowy fundusz płac pracowników fizycznych i chałupników, premie pracowników umysłowych nie wydzielonych biur konstrukcyjnych, premie dla maszynistek zatrudnionych w halach maszyn oraz wynagrodzenia majstrów w przemyśle lekkim, jeżeli wynagrodzenia te zależne są od wykonania zadań gospodarczych,
- b) w przedsiębiorstwach przemysłowych, w których nie wydzielono z funduszu płac osobowego funduszu płac pracowników umysłowych — całkowity osobowy fundusz płac z wyjątkiem osobowego funduszu płac wymienionego w § 9 ust. 1 lit. b),
- c) w przedsiębiorstwach handlowych — osobowy fundusz płac pracowników wynagradzanych systemem prowizyjnym oraz prowizje wypłacane w handlu drobno-detalicznym.

2. Wypłaty z osobowego funduszu płac i — w handlu drobno-detalicznym — prowizji, przekraczające skorygowany plan osobowego funduszu płac (prowizji) — stanowią przekroczenie osobowego funduszu płac (prowizji). Przy ustalaniu skorygowanego osobowego funduszu płac nie wlicza się do wykonanego osobowego funduszu płac:

- a) premii za zmniejszenie ubytku towarów i oszczędną gospodarkę opakowaniami oraz premii za ponadplanowe i nie planowane oszczędności w zużyciu surowców, materiałów, paliwa i energii z wyjątkiem premii za dotrzymanie wskaźników ich zużycia,
- b) premii progresywnej wypłacanej w przemyśle lekkim,
- c) wynagrodzeń wypłacanych z tytułu wykonywania produkcji ubocznej oraz z tytułu dodatkowej działalności przedsiębiorstwa handlowego w zakresie usług dla ludności nie objętej planem tego przedsiębiorstwa.

3. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego lub dyrektorem banku specjalnego mogą ustalić inne od wymienionych w ust. 2 lit. c) wynagrodzenia związane z prowadzeniem przez przedsiębiorstwo dodatkowej działalności, które przy ustalaniu skory-

gowanego osobowego funduszu płac nie będą wliczane do wykonanego osobowego funduszu płac.

4. Zjednoczenie z własnej inicjatywy lub na wniosek oddziału banku powinno dla potrzeb bankowej kontroli funduszu płac:

- a) pomniejszyć wartość wykonanej produkcji o wartość produkcji odrzuconej przez odbiorców,
- b) pomniejszyć plan osobowego funduszu płac lub wartość wykonanej produkcji w razie rozszerzenia przez przedsiębiorstwo zakresu kooperacji w stosunku do zakresu wynikającego z planu techniczno-ekonomicznego,
- c) pomniejszyć plan osobowego funduszu płac w razie stwierdzenia, że przedsiębiorstwo podejmuje w większym zakresie produkcję o niższym udziale funduszu płac w całkowitej wartości produkcji niż udział przewidziany w planie.

5. Jeżeli przedsiębiorstwo zmuszone jest do usunięcia we własnym zakresie wad produkcyjnych ujawnionych w wyrobach dostarczonych mu w ramach umowy kooperacyjnej, wówczas wydatkowanego z tego tytułu funduszu płac nie wlicza się — dla potrzeb bankowej kontroli funduszu płac — do wykonanego funduszu płac przedsiębiorstwa. Bank finansujący przedsiębiorstwo, które w ramach kooperacji dostarczyło wyroby z wadami produkcyjnymi, usuniętymi następnie przez odbiorcę we własnym zakresie, obciąża wykonany fundusz płac przedsiębiorstwa w wysokości kosztów robocizny wynikających z faktury wystawionej przez odbiorcę.

§ 9. 1. Do nie korygowanego funduszu płac zalicza się:

- a) w przedsiębiorstwach przemysłowych, w których wydzielono z funduszu płac osobowy fundusz płac pracowników umysłowych — osobowy fundusz płac tych pracowników,
- b) we wszystkich przedsiębiorstwach przemysłowych — osobowy fundusz płac w zakresie wynagrodzeń z kart: górnik, hutnik, stocznio-wca, energetyka, skalnika, gazownika oraz kolejarza,
- c) w przedsiębiorstwach handlowych — osobowy fundusz płac pozostałych pracowników poza wymienionymi w § 8 ust. 1 lit. c),
- d) we wszystkich przedsiębiorstwach — fundusz płac uczniów, bezosobowy fundusz płac i honoraria.

2. Banki dokonują wypłat z nie korygowanego funduszu płac do wysokości kwot planowanych z wyjątkiem wynagrodzeń, o których mowa w ust. 3.

3. Banki dokonują wypłat do wysokości kwot zapotrzebowanych przez przedsiębiorstwo z nie korygowanego funduszu płac dotyczącego:

- a) wynagrodzeń z dodatkowego funduszu premio-wego nie objętego planem funduszu płac przedsiębiorstwa,
 - b) wynagrodzeń uczniów,
 - c) wynagrodzeń dla agentów dokonujących zdecentralizowanego skupu nadwyżek rolnych.
- Wynagrodzenia, o których mowa pod lit. c), zaliczane są statystycznie do bezosobowego fundu-

szu płac, lecz nie obciążają limitów bezosobowe-go funduszu płac.

§ 10. 1. Bank może dokonać wypłaty powyższej rocznego planu bezosobowego funduszu płac, jeżeli wypłata dotyczy szczególnie uzasadnionych wynagrodzeń z tytułu prac ładunkowych.

2. Prezes Narodowego Banku Polskiego lub dyrektor banku specjalnego mogą rozszerzyć zasadę, o której mowa w ust. 1, również na nie korygowany osobowy fundusz płac.

§ 11. Tryb kontroli wypłat z osobowego funduszu płac w przedsiębiorstwach nie objętych przepisami §§ 8 i 9 ustalają instrukcje Narodowego Banku Polskiego lub banku specjalnego, uzgodnione z właściwymi ministrami z odpowiednim uwzględnieniem zasad kontroli ustalonych w niniejszej uchwale.

Rozdział IV.

Współczynniki korygujące.

§ 12. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo przekroczy ustalone w planie operatywnym zadania gospodarcze, wówczas przy korygowaniu funduszu płac o procent wykonania planu zadań gospodarczych należy stosować współczynnik korygujący (zwany dalej „współczynnikiem“), odpowiadający ekonomicznie uzasadnionemu wzrostowi funduszu płac z tytułu przekroczenia planowanych zadań gospodarczych.

2. Współczynnik dla zjednoczeń lub jednolitej branżowo grupy przedsiębiorstw ustala właściwy minister w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo nie wykona zadań gospodarczych ustalonych w planie operatywnym, wówczas skorygowany osobowy fundusz płac ustala się proporcjonalnie do stopnia wykonania zadań gospodarczych.

§ 13. Dla poszczególnych przedsiębiorstw podległych danemu zjednoczeniu lub wchodzących w skład jednolitej branżowo grupy przedsiębiorstw mogą być ustalone zróżnicowane współczynniki pod warunkiem utrzymania wysokości współczynnika ustalonego dla zjednoczenia lub jednolitej branżowo grupy przedsiębiorstw.

§ 14. 1. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z własnej inicjatywy, na wniosek właściwego ministra bądź Prezesa Narodowego Banku Polskiego lub dyrektora banku specjalnego może ustalić wykaz przedsiębiorstw lub grupę przedsiębiorstw, w których ze względu na gospodarczych funduszu płac nie będzie — w przypadku przekroczenia zadań gospodarczych — podlegał w ogóle korygowaniu.

2. W odniesieniu do przedsiębiorstw, o których mowa w ust. 1, ma zastosowanie przepis § 12 ust. 3.

3. Przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1, mogą korygować osobowy fundusz płac w pierwszym i drugim miesiącu kwartału przy zastosowaniu współczynnika w wysokości nie większej niż 0,2, pod warunkiem nieprzekroczenia planowanego w danym kwartale funduszu płac.

4. Właściwy minister w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie

Ministrów może zezwolić na korygowanie przez ustalony okres funduszu płac przedsiębiorstw, o których mowa w ust. 1.

5. Wielkość zadań gospodarczych i funduszu płac ustalona w planie techniczno-ekonomicznym oraz suma kwartalnych planów operatywnych zadań gospodarczych i funduszu płac przedsiębiorstw, o których mowa w ust. 1, nie może być wyższa od zadań dyrektywnych ustalonych dla danego przedsiębiorstwa w zakresie zadań gospodarczych i funduszu płac.

Rozdział V.

Sankcje z tytułu przekroczenia funduszu płac i innych nieprawidłowości w gospodarce funduszem płac przedsiębiorstw.

§ 15. 1. Dyrektor przedsiębiorstwa, w którym powstało przekroczenie funduszu płac podlegające obowiązkowi likwidacji, powinien przedłożyć do omówienia organom samorządu robotniczego lub organizacji związkowej sprawozdanie dotyczące gospodarki funduszem płac oraz dyscypliny płac.

2. Przedsiębiorstwo powinno w tym przypadku zawiadomić na piśmie oddział banku i zjednoczenie o środkach przedsięwziętych w celu uporządkowania gospodarki funduszem płac.

§ 16. 1. W razie powstania w przedsiębiorstwie przekroczenia funduszu płac (§ 8 ust. 2) stosuje się następujące sankcje:

- a) w odniesieniu do przedsiębiorstw handlowych bank zawiesza wypłaty z funduszu premiowego pracowników administracyjno-biurowych do wysokości przekroczenia funduszu płac,
- b) w odniesieniu do pozostałych przedsiębiorstw, w których wyodrębniony został osobowy fundusz płac pracowników umysłowych, bank zawiesza wypłaty z zasadniczego i dodatkowego funduszu premiowego lub funduszu premiowego pracowników umysłowych do wysokości przekroczenia funduszu płac,
- c) w odniesieniu do przedsiębiorstw, w których nie obowiązuje premiowanie pracowników umysłowych za wykonanie zadań gospodarczych, bank zawiesza wypłaty z funduszu nagród przedsiębiorstwa,
- d) w odniesieniu do pozostałych przedsiębiorstw, w których nie wyodrębniono osobowego funduszu płac pracowników umysłowych, zjednoczenie obowiązuje jest:
 - 1) zawiesić wypłatę najbliższej premii dyrektorowi przedsiębiorstwa,
 - 2) zarządzić zawieszenie najbliższej premii:

— pracownikom umysłowym premiowanym za wyniki działalności produkcyjnej całego przedsiębiorstwa,

— innym pracownikom winnym dopuszczenia do przekroczenia funduszu płac oraz odpowiedzialnym za gospodarkę funduszem płac w przedsiębiorstwie.

2. Gdy kwota przekroczenia osobowego funduszu płac jest niższa od 15% sumy wynagrodzeń podstawowych pracowników umysłowych, o których mowa wyżej, ogólna kwota zawieszanej premii nie może przewyższać kwoty przekroczenia osobowego funduszu płac. Jeżeli kwota przekroczenia osobowego funduszu płac wynosi 15% lub więcej sumy wynagrodzeń podstawowych pracowników umysłowych, o których mowa w ust. 1 lit. d), premię należy zawiesić w wysokości 15% wynagrodzeń podstawowych tych pracowników.

3. Sankcji, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się, jeżeli przedsiębiorstwo zostało zwolnione z obowiązku likwidacji przekroczenia osobowego funduszu płac (§ 18).

§ 17. 1. Premie i nagrody zawieszane w trybie § 16 mogą być wypłacone, jeżeli przedsiębiorstwo zlikwiduje przekroczenie osobowego funduszu płac.

2. Jeżeli przekroczenie osobowego funduszu płac nie zostanie zlikwidowane do końca roku obrachunkowego, pracownicy, o których mowa w § 16, tracą prawo do zawieszanej premii (nagród).

§ 18. 1. Upoważnia się bank do zwalniania przedsiębiorstw z obowiązku likwidacji przekroczeń korygowanego osobowego funduszu płac, jeżeli przekroczenie było:

- a) ekonomicznie celowe, powodując zmniejszenie kosztów lub zwiększenie zysku z działalności podstawowej przedsiębiorstwa co najmniej w wysokości przekroczenia, a przedsiębiorstwo udowodni to na podstawie bilansów i innych dokumentów wobec oddziału banku,
- b) spowodowane wykonywaniem nie planowanej lub ponadplanowej produkcji wyrobów przeznaczonych na eksport, powodującej wyższy od planowanego udział funduszu płac w całkowitej wartości produkcji przedsiębiorstwa, jeżeli produkcja tych wyrobów wynika z umów lub wstępnych uzgodnień z centralami handlu zagranicznego,
- c) spowodowane wypadkami losowymi,
- d) spowodowane nie przewidzianymi w planie osobowego funduszu płac wypłatami wynagrodzeń z tytułu robót budowlano-montażowych związanych z inwestycjami i kapitalnymi remontami, wykonywanych systemem gospodarczym, których wykonanie tym systemem z uzasadnionych przyczyn nie było założone w planie funduszu płac,
- e) spowodowane wykonywaniem szczególnie uzasadnionych, nie przewidzianych w planie prac ładunkowych w niedziele i święta oraz w godzinach nadliczbowych,
- f) spowodowane zastosowaniem przy produkcji surowca wtórnego lub odpadowego zamiast surowca pełnowartościowego przewidzianego w rocznym planie zaopatrzenia,
- g) spowodowane podejmowaniem w szerszym zakresie poszukiwanej przez odbiorców produkcji rynkowej i zaopatrzeniowej, powodującej wyższy od planowanego udział funduszu płac w całkowitej wartości produkcji przedsiębiorstwa.

2. Jeżeli bank ma wątpliwości co do zwolnienia przedsiębiorstwa z obowiązku likwidacji przekroczenia osobowego funduszu płac powstałego z przyczyn wymienionych w ust. 1, bank może zażądać przedstawienia przez przedsiębiorstwo opinii zjednoczenia.

3. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego lub dyrektorem banku specjalnego, a w odniesieniu do przedsiębiorstw gospodarki terenowej — przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych w porozumieniu z dyrektorem oddziału wojewódzkiego banku, mogą w gospodarczo uzasadnionych przypadkach zwalniać przedsiębiorstwa z obowiązku likwidacji przekroczeń osobowego funduszu płac powstałych z innych przyczyn niż wymienione w ust. 1, a w szczególności powstałych w związku z:

- a) realizacją postępu technicznego nie przewidzianego w planie, pogarszającą przejściowo wskaźniki relacji między wielkością produkcji i funduszu płac, jeśli skutków tego przekroczenia nie można wyrównać do końca roku,
- b) podejmowaniem przez przedsiębiorstwa w uzasadnionych przypadkach produkcji elementów i części dotychczas otrzymywanych w ramach kooperacji, jeżeli elementy te i części nie podlegają zaliczeniu do wartości produkcji przedsiębiorstwa.

4. Zwolnienie przedsiębiorstwa z obowiązku likwidacji przekroczenia osobowego funduszu płac w trybie ust. 1 i 3 może nastąpić najdalej do końca drugiego miesiąca po zakończeniu roku obrachunkowego.

§ 19. 1. W razie występowania istotnych nieprawidłowości w gospodarce funduszem płac przedsiębiorstw dyrektorzy zjednoczeń obowiązani są z własnej inicjatywy lub na wniosek banku rozpatrzyć przyczyny występujących nieprawidłowości i podjąć środki niezbędne do ich likwidacji, powiadamiając właściwy oddział banku o podjętych środkach.

2. Jeżeli nieprawidłowości dotyczą kształtowania się całości funduszu płac przedsiębiorstw objętych danym zjednoczeniem, właściwi ministrowie bądź — w odniesieniu do zjednoczeń terenowych — przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych obowiązani są z własnej inicjatywy lub na wniosek centrali bądź oddziałów wojewódzkiego banku rozpatrzyć przyczyny występujących nieprawidłowości i podjąć środki niezbędne do ich likwidacji, powiadamiając centralę bądź oddział wojewódzki banku o podjętych środkach.

§ 20. W razie prowadzenia niewłaściwej gospodarki funduszem płac przez przedsiębiorstwo bank może zastosować sankcje kredytowe.

Rozdział VI

Kontrola osobowego funduszu płac w zakresie usług dla ludności i osobowego funduszu płac chałupników.

§ 21. 1. Plany roczne zadań gospodarczych i osobowego funduszu płac w zakresie usług dla ludności oraz plany roczne zadań gospodarczych

i osobowego funduszu płac chałupników pracujących na rzecz przedsiębiorstw przemysłowych powinny być zatwierdzone przez zjednoczenie.

2. Zmiana rocznego planu, o którym mowa w ust. 1, powinna być zatwierdzona przez zjednoczenie; zmiana nie może być dokonana po terminie rozliczenia funduszu płac za rok obrachunkowy.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą funduszu płac chałupników pracujących dla przedsiębiorstw handlowych, których wynagrodzenia są zaliczane statystycznie do bezosobowego funduszu płac, nie obciążają jednak limitów bezosobowego funduszu płac.

§ 22. 1. Oszczędności osobowego funduszu płac działalności usługowej na rzecz ludności oraz oszczędności osobowego funduszu chałupników pracujących dla przedsiębiorstw przemysłowych nie mogą być wykorzystywane na pokrycie przekroczeń powstałych w osobowym funduszu płac ustalonym we wskaźniku dyrektywnym.

2. Przekroczenia osobowego funduszu płac działalności usługowej na rzecz ludności oraz przekroczenia osobowego funduszu chałupników pracujących dla przedsiębiorstw przemysłowych nie mogą być pokrywane oszczędnościami powstałymi w osobowym funduszu płac ustalonym we wskaźniku dyrektywnym.

§ 23. W odniesieniu do osobowego funduszu płac, o którym mowa w § 21 ust. 1, mają odpowiednie zastosowanie przepisy niniejszej uchwały z wyjątkiem § 18.

Rozdział VII.

Przepisy końcowe.

§ 24. Bank ma prawo sprawdzania prawidłowości i rzetelności przedstawionych przez przedsiębiorstwa dokumentów, jak również badania gospodarki funduszem płac przedsiębiorstw w drodze przeprowadzania inspekcji w przedsiębiorstwach.

§ 25. 1. W uzasadnionych przypadkach Prezes Narodowego Banku Polskiego lub dyrektor banku specjalnego w porozumieniu z właściwym ministrem mogą ustalić dla niektórych przedsiębiorstw odmienne zasady kontroli funduszu płac od przewidzianych w niniejszej uchwale bądź zwolnić niektóre przedsiębiorstwa z bankowej kontroli funduszu płac.

2. Prezes Narodowego Banku Polskiego lub dyrektor banku specjalnego ustalą w porozumieniu z zarządami centralnych organizacji spółdzielczych zasady bankowej kontroli funduszu płac spółdzielni opierając się na zasadach niniejszej uchwały. Ponadto Prezes Narodowego Banku Polskiego ustali zasady bankowej kontroli funduszu płac wyodrębnionej działalności gospodarczej organizacji społecznych (z wyjątkiem działalności gospodarczej związków zawodowych).

§ 26. Zobowiązuje się Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego do uwzględnienia — na wniosek Prezesa Narodowego Banku Polskiego lub dyrektora banku specjalnego — we wzorach sprawozdań z wykonania funduszu płac potrzeb bankowej kontroli funduszu płac.

§ 27. Szczegółowy tryb bankowej kontroli funduszu płac oraz dokumenty potrzebne bankowi do sprawowania tej kontroli określa instrukcje właściwych banków.

§ 28. Składniki funduszu płac ustala instrukcja stanowiąca załącznik do niniejszej uchwały.

§ 29. Zobowiązuje się Ministra Finansów do wydania przepisów ustalających zasady bankowej kontroli funduszu płac przedsiębiorstw rolnych.

§ 30. Przepisy niniejszej uchwały — z wyjątkiem § 28 — nie dotyczą przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego.

§ 31. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 197 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. w sprawie zasad i trybu wydawania przez banki państwowym przedsię-

biorstwom środków pieniężnych na fundusz płac (Monitor Polski Nr 48, poz. 278),

- 2) uchwała nr 10 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1960 r. w sprawie ustalania współczynnika bankowej korekty funduszu płac w przemyśle, transporcie i łączności, obrocie towarowym, gospodarce komunalnej i usługach nieprodukcyjnych.

§ 32. Wykonanie uchwały porucza się ministrom, przewodniczącym prezydiów wojewódzkich rad narodowych, Prezesowi Głównego Urzędu Statystycznego oraz Prezesowi Narodowego Banku Polskiego i dyrektorom banków specjalnych.

§ 33. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały nr 186 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1960 r. (poz. 257).

INSTRUKCJA O SKŁADNIKACH FUNDUSZU PŁAC, O WYNAGRODZENIACH Z FUNDUSZU ZAKŁADOWEGO I Z CZYSTEJ NADWYŻKI SPÓŁDZIELCZOŚCI ORAZ O SKŁADNIKACH WYNAGRODZEŃ NIE OBJĘTYCH FUNDUSZEM PŁAC W JEDNOSTKACH NA ROZRACHUNKU GOSPODARCZYM

I. Zasady ogólne.

§ 1. Wynagrodzenia za pracę obejmują wszelkie wypłaty brutto należne osobom fizycznym za wykonanie określonej pracy lub należne z tytułu stosunku pracy w przedsiębiorstwach państwowych oraz spółdzielczych i wypłacane przez zakład pracy.

§ 2. Zakłady pracy obowiązane są prowadzić całkowitą ewidencję wynagrodzeń brutto (§ 1) według następującej klasyfikacji:

- 1) fundusz płac:
 - a) osobowy fundusz płac,
 - b) bezosobowy fundusz płac,
 - c) wynagrodzenia prowizyjne;
- 2) wynagrodzenia z funduszu zakładowego i z czystej nadwyżki spółdzielczości;
- 3) inne wynagrodzenia nie objęte funduszem płac.

§ 3. Jeśli zatrudniony wykonuje powierzoną mu pracę przy użyciu swego sprzętu lub narzędzi, wówczas do wydatków osobowych wlicza się tylko tę część wykazanej do wypłaty należności, która przysługuje mu z tytułu należności za osobistą pracę, natomiast kwot należnych za zużycie sprzętu, narzędzi i materiałów nie wlicza się do wydatków osobowych. Dla określenia wysokości tej ostatniej należności należy kierować się rzeczywistymi w danych warunkach kosztami zużycia sprzętu lub narzędzi, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Ta część należności, która przypada do zaewidencjonowania zgodnie z § 2, powinna być uwidoczniona na rachunku wykonawcy.

II. Fundusz płac.

§ 4. 1. Do funduszu płac zalicza się kwoty brutto, niezależnie od źródeł finansowania i rodzaju dokumentów płatniczych (listy płacy, rachunki), wykazane przez jednostki na rozrachunku gospodarczym jako należności za pracę wykonaną przez osoby zatrudnione stale, sezonowo

lub na określony przeciąg czasu lub w niepełnym wymiarze godzin albo przez inne osoby fizyczne, zatrudnione na podstawie umowy o dzieło lub umowy zlecenia, jeżeli od tych prac i usług nie pobiera się podatku dochodowego, obrotowego lub gruntowego.

2. Do funduszu płac zalicza się należności zarówno za prace objęte planem, jak i wykonywane poza planem.

3. Do funduszu płac wykazanego za dany okres sprawozdawczy (miesiąc, kwartał, rok) wlicza się należności za prace wykonane lub zakończone w tym okresie, a rozliczone i wypłacone do terminu zamykającego dany okres sprawozdawczy. Za termin zamykający dany okres sprawozdawczy uważa się termin ostatecznego rozliczenia lub termin złożenia sprawozdania Głównemu Urzędowi Statystycznemu, w zależności od tego, który z tych terminów przewidziany jest instrukcjami Głównego Urzędu Statystycznego. Należności nie rozliczone (np. z powodu opuszczenia kart roboczych) do terminu zamykającego dany okres sprawozdawczy wlicza się do funduszu płac tego okresu, w którym dokument płatniczy przekazano do wypłaty.

§ 5. Do osobowego funduszu płac zalicza się wszelkie wypłaty brutto za pracę stałą lub sezonową, należne osobom fizycznym, znajdującym się w ewidencji personalnej zakładu pracy, wypłacone lub należne z tytułu wykonanej przez nie pracy i wynikające ze stosunku pracy, a w szczególności:

- 1) płace akordowe, zależne od ilości wykonanych jednostek produkcji (stawka akordowa, ewentualnie zachęta akordowa oraz nadwyżka akordowa, dopłaty z tytułu progresji akordowej),
- 2) płace czasowo-godzinowe, dniówkowe i miesięczne (wynikające z osobistego zaszeregowania),
- 3) płace w systemie prowizyjnym i płace ryczałtowe,
- 4) dodatki funkcyjne, lokalne, specjalne i za języki obce,
- 5) premie,
- 6) dopłaty z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych i świątecznych,

- 7) dopłaty za pracę nocną,
- 8) dopłaty za szkodliwe i uciążliwe warunki pracy,
- 9) dopłaty dla brygadzystów za kierownictwo,
- 10) dopłaty za instruktaż i szkolenie wewnątrzzakładowe, za kierownictwo pracą praktykantów itp.,
- 11) dopłaty za wysługę lat, wynagrodzenia z tytułu kart górnika, hutnika itp.,
- 12) płace za przestoje i braki powstałe nie z winy pracownika,
- 13) wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy lub okolicznościowy,
- 14) ryczałty za opiekę nad klubami racjonalizatorskimi, za prowadzenie kasy zapomogowo-pożyczkowej,
- 15) ryczałt dla społecznych inspektorów pracy,
- 16) płace za czas nieobecności związanej z wykonywaniem obowiązków społecznych i państwowych,
- 17) wynagrodzenia za czas choroby pracowników, płatne przez zakład pracy, zgodnie z obowiązującymi przepisami,
- 18) płace za przerwy w pracy matek karmiących,
- 19) wynagrodzenia pracowników delegowanych na kursy szkoleniowe i doszkalające, jeśli pozostają na etacie przedsiębiorstwa,
- 20) ustawowe odprawy przy zwolnieniu z pracy i przenoszeniu pracowników,
- 21) wartość deputatów,
- 22) wartość bezpłatnego umundurowania,
- 23) wynagrodzenie chałupników w przemyśle.

§ 6. Do bezosobowego funduszu płac zalicza się wypłaty za prace o charakterze doraźnym lub przejściowym bądź za prace mające niewielkie rozmiary, w związku z którymi nie jest przewidziane zatrudnienie w planie i które zostały podjęte na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło, a w szczególności:

- 1) wynagrodzenie za usługi załadunkowe i wyładunkowe,
- 2) wynagrodzenie za udział w posiedzeniach komisji,
- 3) wynagrodzenie za prace zleczone,
- 4) wynagrodzenie za ekspertyzy, konsultacje,
- 5) wynagrodzenie za prace związane z opracowaniem, oceną lub realizacją projektów racjonalizatorskich oraz popularyzacją wynalazczości i postępu technicznego,
- 6) wynagrodzenie za drobne remonty i usługi (np. drobne remonty i naprawy, pranie i naprawa odzieży ochronnej i roboczej, jak również ekwiwalent za te prace, sprzątanie pomieszczeń itp.),
- 7) wynagrodzenie za udział w orkiestrze zakładowej,
- 8) wynagrodzenie osób wykonujących pracę chałupniczą na zlecenie przedsiębiorstw handlu uspołecznionego,
- 9) honoraria za wszelkie prace twórcze i autorskie.

§ 7. Do pozycji wynagrodzeń prowizyjnych (§ 2 pkt 1 lit. c) zalicza się wynagrodzenia sprzedawców w kioskach i straganach ulicznych w handlu drobno-detalicznym.

III. Wynagrodzenie z funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach państwowych i z czystej nadwyżki w spółdzielczości.

§ 8. 1. Do wynagrodzeń z funduszu zakładowego zalicza się wszelkie wypłaty gotówkowe do rąk pracowników z tytułu nagród i bezpłatnych świadczeń na rzecz pracowników, wynikających z przepisów o funduszu zakładowym.

2. Do wynagrodzeń zalicza się wypłaty i bezpłatne świadczenia z czystej nadwyżki, pozostającej do dyspozycji walnego zgromadzenia członków spółdzielni, w części wydatkowanej na rzecz pracowników.

IV. Inne wynagrodzenia nie objęte funduszem płac.

§ 9. Do wynagrodzeń nie objętych funduszem płac zalicza się:

- 1) nagrody (np. za postęp techniczny, za produkcję eksportową, z tytułu współzawodnictwa międzyzakładowego, fundusz nagród w przedsiębiorstwach nie objętych funduszem zakładowym; nagrody za wynalazki i racjonalizację itp.),
- 2) nagrody dla jubilatów,
- 3) nagrody konkursowe,
- 4) jednorazowe nagrody, wypłacane na podstawie doraźnych uchwał Rządu,
- 5) wynagrodzenia za wynalazki pracownicze, udoskonalenia techniczne i usprawnienia,
- 6) stypendia pracownicze,
- 7) wynagrodzenia za praktyki wakacyjne płatne przez zakład pracy i wynagrodzenia za pracę wypłacane bezpośrednio do rąk uczniów, nie będących pracownikami przedsiębiorstwa,
- 8) zwrot kosztów za pomoce szkolne,
- 9) diety dla delegowanych, zwrot kosztów dojazdów, ryczałtów za noclegi oraz kosztów przeniesienia służbowego; zwrot kosztów przejazdów do rodziny należnych z tytułu rozłąki,
- 10) koszty związane z urządzeniem uroczystości „Dnia Górnika“, „Dnia Hutnika“ itp.,
- 11) wartość wyposażenia w odzież absolwentów szkół przysposobienia zawodowego,
- 12) wartość odzieży roboczej i ochronnej, wydawanej w pełni lub częściowo bezpłatnie, oraz wartość środków odżywczych i piorących wydawanych pracownikom,
- 13) wartość żywienia wydawanego w zupełności lub częściowo bezpłatnie, jeżeli nie stanowi ona deputatu (świadczenia) zaliczanego do osobowego funduszu płac,
- 14) wartość innych pieniężnych i niepieniężnych świadczeń na rzecz pracowników, które nie wchodzi w zakres składników wynagrodzeń, wyszczególnionych w rozdziałach II i III niniejszej instrukcji.

119

UCHWAŁA Nr 197 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 czerwca 1960 r.

w sprawie określenia składu Komitetu Pracy i Płac.

(Monitor Polski z dnia 9 lipca 1960 r. Nr 54, poz. 259)

Na podstawie art. 4 ust. 4 lit. a) i ust. 5 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzenia i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W skład Komitetu Pracy i Płac wchodzi:

- 1) Przewodniczący Komitetu,
- 2) zastępcy Przewodniczącego Komitetu,
- 3) przedstawiciele następujących naczelnych organów administracji państwowej:

- a) Komisji Planowania przy Radzie Ministrów — w liczbie dwóch,
 b) Ministra Finansów — w liczbie dwóch,
 4) Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,
 5) przedstawiciele Centralnej Rady Związków Zawodowych — w liczbie pięciu.

§ 2. W posiedzeniach Komitetu uczestniczy przedstawiciel Rady Ekonomicznej przy Radzie Ministrów z głosem doradczym.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

120

UCHWAŁA Nr 213 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 czerwca 1960 r.

w sprawie zmiany systemu wynagradzania pracowników, zatrudnionych w warsztatach szkolnych szkół zawodowych, podległych Ministrowi Sprawiedliwości.

(Monitor Polski z dnia 9 lipca 1960 r. Nr 54, poz. 260)

§ 1. W warsztatach szkolnych szkół zawodowych, istniejących w zakładach karnych, oraz w warsztatach zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich, stosuje się zasady wynagradzania pracowników, obowiązujące w warsztatach szkolnych szkół zawodowych, podległych Ministrowi Oświaty.

§ 2. Uprawnienia Ministra Oświaty, przewidziane w przepisach normujących wynagrodzenie, o którym mowa w § 1, przysługują Ministrowi

Sprawiedliwości w odniesieniu do pracowników warsztatów szkół jemu podległych.

§ 3. W § 3 uchwały nr 102 Prezydium Rządu z dnia 22 lutego 1956 r. w sprawie środków niezbędnych dla podniesienia warunków pracy zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich (*Monitor Polski* Nr 19, poz. 257) skreśla się ust. 1.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

121

UCHWAŁA Nr 204 RADY MINISTRÓW

z dnia 28 czerwca 1960 r.

w sprawie urlopów wypoczynkowych dla chałupników.

(Monitor Polski z dnia 28 lipca 1960 r. Nr 58, poz. 273)

§ 1. Do płatnych urlopów wypoczynkowych mają prawo chałupnicy, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia społecznego.

§ 2. 1. Chałupnikom, o których mowa w § 1, przysługuje raz w roku kalendarzowym nieprzerwany urlop w wymiarze jednego dnia roboczego za każdy przepracowany miesiąc kalendarzowy.

2. Chałupnik nabywa prawo do pierwszego urlopu po przepracowaniu na rzecz tej samej jednostki gospodarki społecznej co najmniej sześciu kolejnych miesięcy.

3. Miesiącem zaliczalnym do okresu pracy uprawniającego do urlopu jest miesiąc kalendarzowy, w którym chałupnik podlegał obowiązkowi ubezpieczenia społecznego.

4. Przy obliczaniu ilości dni urlopowych uwzględnia się zaliczalne do okresu pracy w myśl ust. 3 miesiące kalendarzowe, następujące po miesiącu urlopowym, jeżeli chałupnik już korzystał z urlopu w tej samej jednostce społecznej.

§ 3. Wynagrodzenie za czas urlopu oblicza się na podstawie średniej płacy dziennej uzyskanej w okresie, za który chałupnik otrzymuje urlop. Średnią płacę dzienną ustala się przez podzielenie zarobku osiągniętego za przepracowane miesiące przez liczbę dni roboczych przypadających w tym okresie, z wyłączeniem dni niezdolności do pracy chałupnika, za które otrzymał on zasiłki chorobowe.

§ 4. W razie rozwiązania umowy z chałupnikiem należy wypłacić mu ekwiwalent za nie wykorzystany urlop, jeżeli nabył on prawo do urlopu w myśl § 2.

§ 5. 1. Chałupnikom, którzy na podstawie dotychczasowych przepisów korzystali z prawa do urlopu, zalicza się do wymiaru urlopu w 1960 r. okresy pracy chałupniczej przypadające przed wejściem w życie uchwały, uprawniające do urlopu w myśl tych przepisów.

2. Chałupnikom, którzy na podstawie dotychczasowych przepisów nie korzystali z prawa do urlopu, a prawo to nabyli na podstawie niniejszej uchwały, okresy pracy chałupniczej uprawniające do urlopu w 1960 r. liczy się od dnia 1 stycznia 1960 r.

§ 6. Zaleca się organizacjom spółdzielczym wprowadzenie zasad niniejszej uchwały w spółdzielczych zakładach pracy, z tym że zalecenie to nie dotyczy spółdzielni, których statuty przyznają chałupnikom zrzeszonym w tych spółdzielniach w dniu wejścia w życie niniejszej uchwały urlopy wypoczynkowe w wymiarze i na zasadach korzystniejszych.

§ 7. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości oraz zainteresowanym ministrom.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

122

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lipca 1960 r.

w sprawie uposażenia niektórych pracowników gromadzkich rad narodowych.*(Dziennik Ustaw z dnia 8 lipca 1960 r. Nr 32, poz. 180)*

Na podstawie § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Prezydium powiatowej rady narodowej może w uzasadnionych przypadkach zaszeregować odpowiednio wyróżniającego się w pracy i posiadającego średnie wykształcenie rachmistrza, referenta i praktykanta biura gromadzkiego do stawek uposażenia ustalonych dla księgowego, re-

ferenta i praktykanta ze średnim wykształceniem w prezydium miejskiej rady narodowej miasta nie stanowiącego powiatu.

2. Na zasadach wymienionych w ust. 1 może być zaszeregowany w biurze gromadzkim — rachmistrz do XIII—XI grupy uposażenia, referent do XV—XII grupy uposażenia, a praktykant ze średnim wykształceniem do XV—XIV grupy uposażenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

123

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 17 maja 1960 r.

zmieniające regulamin premiowania stanowiący załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“.

(Dziennik Ustaw z dnia 29 czerwca 1960 r. Nr 31, poz. 175)

Na podstawie § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. Nr 49, poz. 236) zarządza się, co następuje:

§ 1. § 3 regulaminu premiowania, stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. Nr 60, poz. 326) otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 3. 1. Premia wynosi 30% miesięcznego uposażenia zasadniczego, z wyjątkiem przypadków wymienionych w ust. 2 i 3.

2. Pracownicy służb: przeładunkowej i poczt ruchomych oraz pracownicy inżynieryjno-techniczni otrzymują premię w wysokości 35% uposażenia zasadniczego.

3. Pracownicy służby monterskiej, nie premiowani za przekroczenie norm pracy, oraz pracownicy ruchu telefonicznego i telegraficznego, zatrudnieni w centralach węzłowych i zbiorczych, otrzymują premię w wysokości 40% uposażenia zasadniczego“.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 maja 1960 r.

Minister Łączności: *Z. Moskwa*

124

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 17 maja 1960 r.

zmieniające rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie dodatków służbowych dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“.

(Dziennik Ustaw z dnia 29 czerwca 1960 r. Nr 31, poz. 176)

Na podstawie § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. Nr 49, poz. 236) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie dodatków służbowych dla pracowników państwowego przed-

siębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. z 1957 r. Nr 60, poz. 325 oraz z 1958 r. Nr 52, poz. 255 i Nr 54, poz. 267) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 dodaje się zdanie drugie o następującej treści: „Prawo do dodatku przysługuje również pracownikowi, któremu powierzono zastępstwo na czas nieobecności pracownika zajmującego

stanowisko kierownicze, lecz dopiero z dniem pierwszym miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy zastępstwa.“;

2) § 5 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 5. 1. Dodatek służbowy przyznaje się zasadniczo według stawki A.

2. Zasady przyznawania dodatku służbowego według stawki „B“ ustala Minister Łączności w drodze wytycznych.“;

3) w wykazie stanowisk stanowiącym załącznik do rozporządzenia skreśla się części dotyczące

Dyrekcji Telefonów Miejskowych w Warszawie i Zarządu Stołecznego Radiofonizacji;

4) w wykazie stanowisk, stanowiącym załącznik do rozporządzenia, w częściach dotyczących dyrekcji okręgów poczty i telekomunikacji, Głównego Urzędu Telekomunikacji Międzymiastowej w Warszawie i Urzędu Wymiany Poczty Warszawa 3, przy stanowisku „główny księgowy“ liczby „800—900“ w rubryce 3 zastępuje się liczbami „900—1000“.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie od dnia 1 lipca 1960 r.

Minister Łączności: *Z. Moskwa*

125

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 17 maja 1960 r.

zmieniające rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie tabeli zaszergowania pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“.

(Dziennik Ustaw z dnia 29 czerwca 1960 r. Nr 31, poz. 177)

Na podstawie § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o stosunku służbowym pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. Nr 4, poz. 25) oraz § 2 ust. 2 i 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. Nr 49, poz. 236) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie tabeli zaszergowania pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. z 1957 r. Nr 60, poz. 324, z 1958 r. Nr 52, poz. 256 i Nr 54, poz. 266) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 3. 1. Pracownicy zatrudnieni na stanowiskach kierowniczych i samodzielnych (w tabelach zaszergowania oznaczonych symbolem „N“) nie mają prawa do dodatkowego wynagrodzenia za pracę poza normalnymi godzinami z wyjątkiem przypadków, w których właściwy przełożony zlecił tym pracownikom wykonywanie pracy w godzinach nadliczbowych:

1) w dni robocze, jeżeli wykonywane prace nie wchodzą w zakres normalnych obowiązków pracowników;

2) w dni ustawowo wolne od pracy, jeżeli za te dni pracownik nie otrzymał innego dnia wolnego od pracy.

2. Wyjątki przewidziane w ust. 1 nie dotyczą:

1) dyrektorów jednostek podległych bezpośrednio Ministrowi Łączności i ich stałych zastępców;

2) dyrektorów (naczelników) urzędów podległych bezpośrednio dy-

rektorowi okręgu poczty i telekomunikacji i ich stałych zastępców.

Pracownikom wymienionym w pkt 1 i 2 w żadnym przypadku nie przysługują należności za godziny nadliczbowe.

3. Pracowników, którym powierzono pełnienie obowiązków na stanowiskach uznanych za kierownicze, uważa się w czasie pełnienia tych obowiązków za pracowników na stanowiskach kierowniczych.

4. Pracowników, którym na czas nieobecności pracownika zajmującego stanowisko kierownicze powierzono jego zastępstwo, uważa się po upływie trzech miesięcy pełnienia zastępstwa za pracowników na stanowisku kierowniczym.“

2) Skreśla się tabelę zaszergowania pracowników Dyrekcji Telefonów Miejskowych w Warszawie oraz tabelę zaszergowania pracowników Zarządu Stołecznego Radiofonizacji Kraju, stanowiące załączniki nr 4 i nr 6.

3) W tabeli zaszergowania pracowników dyrekcji okręgów poczty i telekomunikacji, stanowiącej załącznik nr 1, wprowadza się następujące zmiany:

a) pod lp. 3 przy stanowisku „główny księgowy“ przed liczbą „3“ w rubryce 3 wstawia się liczbę „2“ i poziomą kreskę, a skreśla się liczbę „4“;

b) pod lp. 8, 9 i 11 przy stanowiskach „kierownik pracowni projektowo-kosztorysowej“, „kierownik sekcji (technicznej)“, „kierownik sekcji (nietechnicznej)“, wprowadza się w rubryce 5 symbol „N“;

c) pod lp. 10 przy stanowisku „starszy inżynier“ liczbę „5“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „4“;

- d) pod lp. 19 przy stanowisku „starszy technik“ liczbę „7“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „6“;
- e) pod lp. 34 przy stanowisku „starszy ekspedient magazynowy“ liczbę „12“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „11“.
- 4) W tabeli zaszeregowania pracowników eksploatacyjnych jednostek pocztowo-telekomunikacyjnych, stanowiącej załącznik nr 2, wprowadza się następujące zmiany:
- a) pod lp. 12, 14 i 15 przy stanowiskach „kierownik oddziału ruchu“, „naczelnik urzędu pocztowo-telekomunikacyjnego III klasy“, „kierownik zmiany“ wprowadza się w rubryce 5 symbol „N“;
- b) pod lp. 14 przy stanowisku „naczelnik urzędu pocztowo-telekomunikacyjnego III klasy“ liczbę „7“ w rubryce 3 zastępuje liczbą „6“;
- c) pod lp. 17 przy stanowisku „starszy kontroler“ w rubryce 3 przed liczbą „8“ wstawia się liczbę „7“ i poziomą kreskę;
- d) pod lp. 18 przy stanowisku „naczelnik urzędu pocztowo-telekomunikacyjnego IV klasy“ liczbę „9“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „8“;
- e) pod lp. 21, 22, 23 i 24 przy stanowiskach „starsza telefonistka“, „starsza telegrafistka“, „starszy asystent“, „naczelnik urzędu pocztowo-telekomunikacyjnego V klasy“ liczbę „11“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „10“;
- f) pod lp. 32, 34, 35 i 36 przy stanowiskach „naczelnik urzędu pocztowo-telekomunikacyjnego VI i VII klasy, starszy ekspedient, agent pocztowy, starszy doręczyciel“ liczbę „12“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „11“.
- 5) W tabeli zaszeregowania pracowników eksploatacyjnych jednostek telekomunikacyjnych, stanowiącej załącznik nr 3, wprowadza się następujące zmiany:
- a) pod lp. 12 i 19 przy stanowiskach „kierownik warsztatu okręgowych warsztatów teletechnicznych“, „kierownik zmiany (w wydziale ruchu telefonicznego, telegraficznego)“ wprowadza się w rubryce 5 symbol „N“;
- b) pod lp. 17 przy stanowisku „starszy technik“ liczbę „7“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „6“;
- c) pod lp. 20 przy stanowisku „starszy kontroler“ w rubryce 3 przed liczbą „8“ wstawia się liczbę „7“ i poziomą kreskę;
- d) pod lp. 22 przy stanowisku „nadzorca“ liczbę „9“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „8“;
- e) pod lp. 26 przy stanowisku „starszy monter“ liczbę „10“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „9“;
- f) pod lp. 27, 28, 29 przy stanowiskach „starsza telefonistka“, „starsza telegrafistka“, „starszy asystent“ liczbę „11“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „10“;
- g) pod lp. 38 i 39 przy stanowiskach „starszy ekspedient“ i „starszy doręczyciel“ liczbę „12“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „11“.
- 6) W tabeli zaszeregowania Głównego Urzędu Telekomunikacji Międzydzielcowej w Warszawie, stanowiącej załącznik nr 5 (Dz. U. z 1958 r. Nr 52, poz. 256), wprowadza się następujące zmiany:
- a) pod lp. 3 przy stanowisku „główny księgowy“ w rubryce 3 wstawia się liczbę „2“ i poziomą kreskę, a skreśla się liczbę „4“;
- b) pod lp. 6,8 i 39 przy stanowiskach „kierownik sekcji (technicznej)“, „kierownik sekcji (nietechnicznej)“, „kierownik zmiany w wydziale ruchu“ wprowadza się w rubryce 5 symbol „N“;
- c) pod lp. 7 przy stanowisku „starszy inżynier“ liczbę „5“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „4“;
- d) pod lp. 12 przy stanowisku „starszy technik“ liczbę „7“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „6“;
- e) pod lp. 34 przy stanowisku „starszy inżynier“ liczbę „5“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „4“;
- f) pod lp. 38 przy stanowisku „starszy technik“ liczbę „7“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „6“;
- g) pod lp. 40 przy stanowisku „starszy kontroler“ w rubryce 3 przed liczbą „8“ wstawia się liczbę „7“ i poziomą kreskę;
- h) pod lp. 42 przy stanowisku „nadzorca“ liczbę „9“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „8“;
- i) pod lp. 44 przy stanowisku „starszy monter“ liczbę „10“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „9“;
- j) pod lp. 45, 46 i 47 przy stanowiskach „starsza telefonistka“, „starsza telegrafistka“ i „starszy asystent“ liczbę „11“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „10“;
- k) pod lp. 51 i 52 przy stanowiskach „starszy ekspedient“ i „starszy doręczyciel“ liczbę „12“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „11“.
- 7) W tabeli zaszeregowania pracowników Urzędu Wymiany Poczty Warszawa 3, stanowiącej załącznik nr 7, wprowadza się następujące zmiany:
- a) pod lp. 3 przy stanowisku „główny księgowy“ wstawia się liczbę „3“ w rubryce 3 i poziomą kreskę, a skreśla się liczby „5—6“;
- b) pod lp. 8, 11 i 13 przy stanowiskach „kierownik oddziału“, „kierownik sekcji“, „kierownik zmiany“ wprowadza się w rubryce 5 symbol „N“;
- c) pod lp. 17 przy stanowisku „starszy kontroler“ w rubryce 3 przed liczbą „8“ wstawia się liczbę „7“ i poziomą kreskę;
- d) pod lp. 24 przy stanowisku „starszy asystent“ liczbę „11“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „10“;
- e) pod lp. 30 przy stanowisku „starszy ekspedient“ liczbę „12“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „11“.
- 8) W tabeli zaszeregowania pracowników Centrali Zaopatrzenia Poczty i Telekomunikacji, stanowiącej załącznik nr 8, wprowadza się następujące zmiany:
- a) pod lp. 3 przy stanowisku „główny księgowy“ w rubryce 3 wstawia się liczbę „3“ i poziomą kreskę, a skreśla się liczbę „5“;

- b) pod lp. 6 i 19 przy stanowiskach „kierownik sekcji“, „kierownik licznarni znaczków“ wstawia się w rubryce 5 symbol „N“;
- c) pod lp. 10 przy stanowisku „starszy technik“ liczbę „7“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „6“;
- d) pod lp. 25 przy stanowisku „starszy ekspedient magazynowy“ liczbę „12“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „11“.
- 9) W tabeli zaszeregowania pracowników Centralnego Biura Rozrachunkowego Poczty i Telekomunikacji w Bydgoszczy, stanowiącej załącznik nr 9, wprowadza się następujące zmiany:
- a) pod lp. 3 przy stanowisku „główny księgowy“ w rubryce 3 wstawia się liczbę „3“ i poziomą kreskę, a skreśla się liczbę „5“;
- b) pod lp. 7, 9 i 10 przy stanowiskach „kierownik sekcji finansowej“, „kierownik oddziału“, „kierownik sekcji“ wstawia się w rubryce 5 symbol „N“;
- c) pod lp. 15 przy stanowisku „starszy kontroler“ w rubryce 3 przed liczbą „8“ wstawia się liczbę „7“ i poziomą kreskę;
- d) pod lp. 21 przy stanowisku „starszy asystent“ liczbę „11“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „10“;
- e) pod lp. 28 przy stanowisku „starszy ekspedient“ liczbę „12“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „11“.
- 10) W tabeli zaszeregowania pracowników okręgowych urzędów kabli międzymiastowych i urzędów kabli międzymiastowych, stanowiącej załącznik nr 10 (Dz. U. z 1958 r. Nr 52, poz. 236), wprowadza się zmiany następujące:
- a) pod lp. 9 przy stanowisku „starszy inżynier“ w rubryce 3 liczbę „5“ zastępuje się liczbą „4“;
- b) pod lp. 12 przy stanowisku „starszy technik“ liczbę „7“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „6“;
- c) pod lp. 13 przy stanowisku „starszy księgowy — kierownik stanowiska pracy nie wchodzącego w skład sekcji“ wstawia się w rubryce 5 symbol „N“;
- d) pod lp. 15 przy stanowisku „starszy kontroler“ w rubryce 3 przed liczbą „8“ wstawia się liczbę „7“ i poziomą kreskę;
- e) pod lp. 18 przy stanowisku „nadzorca“ liczbę „9“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „8“;
- f) pod lp. 22 przy stanowisku „starszy monter“ liczbę „10“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „9“;
- g) pod lp. 23 przy stanowisku „starszy asystent“ liczbę „11“ w rubryce 3 zastępuje się liczbą „10“.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie od dnia 1 lipca 1960 r.

Minister Łączności: *Z. Moskwa*

126

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 24 czerwca 1960 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Leśnictwa z dnia 26 maja 1950 r. w sprawie uposażenia pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 12 lipca 1960 r. Nr 33, poz. 189)

Na podstawie art. 27 ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. o państwowym gospodarstwie leśnym (Dz. U. z 1949 r. Nr 63, poz. 494 i z 1950 r. Nr 49, poz. 448) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Leśnictwa z dnia 26 maja 1950 r. w sprawie uposażenia pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 24, poz. 218, z 1951 r. Nr 56, poz. 390, z 1953 r. Nr 15, poz. 62, z 1955 r. Nr 6, poz. 40, z 1956 r. Nr 3, poz. 19 oraz Nr 29, poz. 136 i z 1958 r. Nr 7, poz. 22) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych, którzy zatrudnieni są w biurach urządzania i pomiaru lasu oraz w jednostkach organizacyjnych podległych tym biurom, jak również do pracowników tych przedsiębiorstw zatrudnionych w resortowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej, którzy są członkami Korpusu Technicznego Pożarnictwa. Uposażenie tych pracowników regulują odrębne przepisy.“

b) dodaje się nowy ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W pomocniczych pionach działalności gospodarstwa leśnego zasady wynagradzania pracowników mogą być regulowane układami zbiorowymi pracy i wyłączone spod działania niniejszego rozporządzenia.“

2) w § 9 ust. 1 uzupełnia się następującym zdaniem:

„Na terenie powiatów Ustrzyki Dolne, Lesko i Sanok województwa rzeszowskiego dodatek ten może być podwyższony do 700 zł miesięcznie na okres nie przekraczający 3 lat.“;

3) dotychczasową treść § 25 oznacza się jako ust. 1, po którym dodaje się ust. 2 w brzmieniu następującym:

„2. Prawo do dodatku określonego w § 9 gaśnie z upływem okresu, na który został przyznany, lub z ostatnim dniem miesiąca, w którym ustało zajmowanie w określonej jednostce organizacyjnej stanowiska, do którego przywiązany jest ten dodatek.“

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego:

J. Dąb-Kociol

127

ZARZĄDZENIE Nr 114 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 6 lipca 1960 r.

w sprawie zawieszenia działania przepisu § 1 pkt 11 zdanie drugie zarządzenia nr 5 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1960 r. w sprawie zaliczenia niektórych okresów usprawiedliwionej nieobecności w pracy do dni przepracowanych, wymaganych do uzyskania zasiłku rodzinnego.

(*Monitor Polski z dnia 28 lipca 1960 r. Nr 58, poz. 274*)

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1959 r. w sprawie zmiany warunków nabywania uprawnień do zasiłków rodzinnych (Dz. U. Nr 64, poz. 379) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zawiesza się działanie przepisu § 1 pkt 11 zdanie drugie (po średniku) zarządzenia nr 5 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1960 r.

w sprawie zaliczenia niektórych okresów usprawiedliwionej nieobecności w pracy do dni przepracowanych, wymaganych do uzyskania zasiłku rodzinnego (Monitor Polski Nr 4, poz. 15).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

128

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 9 czerwca 1960 r.

w sprawie ustalenia jednolitych cenników robót akordowych.

(*Monitor Polski z dnia 30 czerwca 1960 r. Nr 52, poz. 251*)

Na podstawie § 6 uchwały nr 50a Rady Ministrów z dnia 7 marca 1958 r. w sprawie płac w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 20, poz. 125) oraz na podstawie uchwały nr 70 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1960 r. w sprawie przeglądu cenników robót akordowych i koordynacji postępowania w zakresie ustalania cen akordowych w budownictwie — w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Energetyki zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się jednolite cenniki robót akordowych na roboty budowlano-montażowe, wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do zarządzenia. Cenniki wydane zostały w formie książkowej przez Ministerstwo Budownictwa i

Przemysłu Materiałów Budowlanych (wydawnictwo „Arkady“ Warszawa, czerwiec 1960 r.).

§ 2. Tracą moc obowiązującą dotychczas stosowane branżowe i zakładowe cenniki robót akordowych na roboty w zakresie objętym wykazem podanym w załączniku do zarządzenia.

§ 3. Wprowadzenia jednolitych cenników robót akordowych, określonych w § 1, należy dokonać z zachowaniem zasad zawartych w § 7 ust. 3 i 4 zarządzenia nr 72 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 23 marca 1960 r. w sprawie wprowadzenia cenników akordowych (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych Nr 5, poz. 25).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1960 r.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych: *M. Olewiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 9 czerwca 1960 r. (poz. 251).

WYKAZ JEDNOLITYCH CENNIKÓW ROBÓT AKORDOWYCH, KTÓRE WCHODZĄ W ŻYCIE Z DNIEM 1 LIPCA 1960 R.

1. Budowa elektroenergetycznych linii napowietrznych wysokiego napięcia na słupach drewnianych.
2. Budowa elektroenergetycznych linii napowietrznych wysokiego napięcia na słupach stalowych.
3. Budowa rozdzielni elektroenergetycznych napowietrznych na konstrukcjach wsporczych drewnianych,
4. Budowa rozdzielni elektroenergetycznych napowietrznych na konstrukcjach wsporczych stalowych.
5. Budowa rozdzielni elektroenergetycznych wewnętrznych niskiego i wysokiego napięcia.

129

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 15 czerwca 1960 r.

w sprawie jednolitych cenników robót akordowych.*(Monitor Polski z dnia 30 czerwca 1960 r. Nr 52, poz. 252)*

Na podstawie § 6 uchwały nr 50a Rady Ministrów z dnia 7 marca 1958 r. w sprawie plac w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 20, poz. 125) oraz w związku z uchwałą nr 70 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1960 r. w sprawie przeglądu cenników robót akordowych i koordynacji postępowania w zakresie ustalania cen akordowych w budownictwie, w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Uchyla się zarządzenie Ministra Bu-

downictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 28 kwietnia 1958 r. w sprawie ustalenia jednolitych cenników robót akordowych (Monitor Polski z 1958 r. Nr 36, poz. 208 i z 1960 r. Nr 28, poz. 131).

2. Wykaz jednolitych cenników robót akordowych, które tracą moc stosownie do przepisu ust. 1, zawiera załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1960 r.

**Minister Budownictwa i Przemysłu
Materiałów Budowlanych: M. Olewiński**

Załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 15 czerwca 1960 r. (poz. 252).

**WYKAZ JEDNOLITYCH CENNIKÓW ROBÓT AKORDOWYCH, KTÓRE TRACĄ MOC OBOWIĄZUJĄCĄ
Z DNIEM 1 LIPCA 1960 R.**

1. Roboty kablowe.
2. Instalacje siły i światła.

3. Instalacje osprzętu siły i światła.

130

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 czerwca 1960 r.

w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk dla pracowników administracji zatrudnionych w akademiami medycznych.

(Monitor Polski z dnia 28 lipca 1960 r. Nr 58, poz. 277)

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1956 r. w sprawie zniesienia Państwowej Komisji Etatów (Dz. U. Nr 35, poz. 160) i § 1 ust. 2 lit. a) uchwały nr 440 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1956 r. w sprawie przekazania zadań i likwidacji Państwowej Komisji Etatów — po uzgodnieniu z Ministrem Finansów zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 14 marca 1957 r. w sprawie tabeli stanowisk dla pracowników administracji zatrudnionych w akademiami medycznych (Monitor Polski z 1957 r. Nr 29, poz. 205 oraz z 1958 r. Nr 22, poz. 135 i Nr 45, poz. 262) wprowadza się następującą zmianę:

w załączniku nr 1 „Tabela stanowisk dla pracowników administracji zatrudnionych w akade-

miach medycznych“ część II „Pracownicy administracji oraz komórki dokumentacji chorych i statystyki medycznej w szpitalach klinicznych“ lp. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Główny księgowy“.

§ 2. 1. Główny księgowy wykonuje jednocześnie dotychczasową funkcję kierownika sekcji budżetowo-rachunkowej.

2. Do głównego księgowego mają zastosowanie dotychczasowe przepisy o zaszeregowaniu kierownika sekcji budżetowo-rachunkowej.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: R. Barański

131

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 czerwca 1960 r.

w sprawie uzupełnienia tymczasowej tabeli stanowisk dla pracowników administracyjnych zatrudnionych w Głównej Bibliotece Lekarskiej.*(Monitor Polski z dnia 28 lipca 1960 r. Nr 58, poz. 278)*

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1956 r. w sprawie zniesienia Państwowej Komisji Etatów (Dz. U. Nr 35, poz. 160) i § 1 ust. 2 lit. a) uchwały nr 440 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1956 r. w sprawie przekazania zadań i likwidacji Państwowej Komisji Etatów — po uzgodnieniu z Ministrem Finansów zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 8 sierpnia 1958 r. w sprawie tymczasowej tabeli stanowisk dla pracowników administracyjnych zatrudnionych w Głównej Bibliotece Lekarskiej (Monitor Polski Nr 68, poz. 399) wprowadza się następujące zmiany:

w załączniku nr 1 „Tymczasowa tabela stanowisk dla pracowników administracji Głównej Biblioteki Lekarskiej“ lp. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Główny księgowy“.

§ 2. 1. Główny księgowy wykonuje jednocześnie dotychczasową funkcję kierownika sekcji budżetowo-finansowej.

2. Do głównego księgowego mają zastosowanie dotychczasowe przepisy o zaszeregowaniu kierownika sekcji budżetowo-finansowej.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *R. Barański*

132

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 czerwca 1960 r.

w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk dla pracowników administracji zatrudnionych w niektórych instytutach naukowych podległych Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej.*(Monitor Polski z dnia 28 lipca 1960 r. Nr 58, poz. 279)*

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1956 r. w sprawie zniesienia Państwowej Komisji Etatów (Dz. U. Nr 35, poz. 160) i § 1 ust. 2 lit. a) uchwały nr 440 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1956 r. w sprawie przekazania zadań i likwidacji Państwowej Komisji Etatów — po uzgodnieniu z Ministrem Finansów zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 10 maja 1957 r. w sprawie tymczasowej tabeli stanowisk dla pracowników administracji zatrudnionych w niektórych instytutach naukowych podległych Ministrowi Zdrowia (Monitor Polski z 1957 r. Nr 42, poz. 273 i z 1958 r. Nr 2, poz. 10) wprowadza się następującą zmianę:

w załączniku nr 1 „Tymczasowa tabela stanowisk dla pracowników administracji instytutów naukowych podległych Ministrowi Zdrowia“ lp. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Główny księgowy“.

§ 2. 1. Główny księgowy wykonuje jednocześnie dotychczasową funkcję kierownika sekcji finansowo-budżetowej.

2. Do głównego księgowego mają zastosowanie dotychczasowe przepisy o zaszeregowaniu kierownika sekcji finansowo-budżetowej.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *R. Barański*

Case of the ...

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Czas odnowić prenumeratę Biuletynu Centralnej Rady Zw. Zaw. na rok 1961

Termin wpłaty upływa 15 grudnia 1960 roku

Wpłaty są przyjmowane na konto

PKO Warszawa I-6-100020

Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw
„Ruch“, Warszawa, Srebrna 12.

Na odwrocie przekazu PKO należy wpisać nazwę czasopisma, ilość egzemplarzy i okres, na który dokonano wpłaty.

Na przekazie należy podać wyraźnie **dokładny adres wysyłkowy**.

Prenumeratę „Biuletynu CRZZ“ można również zamawiać i opłacać przelewami wraz

z innymi czasopismami w oddziałach wojewódzkich i delegaturach powiatowych „Ruchu“ w całym kraju.

Prenumerata roczna „Biuletynu

CRZZ“ wynosi	zł 40.—
półroczna	zł 20.—
kwartalna	zł 10.—

Prosimy pamiętać o terminie przyjmowania prenumeraty: **do dnia 15 grudnia 1960 roku**.

Prenumerata wpłacona za okres całoroczny jest najlepszą gwarancją regularnego otrzymywania czasopisma.

Mgr A. MIRONCZUK

Odpowiedzialność za nieprzestrzeganie przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy

73 strony, cena 8 zł

Książeczka ta zaznajamia z zasadami odpowiedzialności za nieprzestrzeganie przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, zwłaszcza, gdy nieprze-

strzeganie ich stało się przyczyną wypadku przy pracy. Omawia ona odpowiedzialność służbową, karno-administracyjną oraz materialną.

J. DALEWSKI, B. BULWICKI

Poradnik wynalazcy i racjonalizatora

688 stron, opr. półpl., cena 50 zł

Poradnik obejmuje zbiór obowiązujących przepisów prawnych z dziedziny wynalazczości i racjonalizacji według aktualnego stanu prawnego wraz z objaśnieniami i komentarzami. W szczególności „Poradnik“ zawiera ostatnio wydane przepisy do-

tyczące m. in. nowych zasad wynagradzania twórców projektów racjonalizatorskich, wynagradzania i premiowania za pomoc techniczną oraz działalności brygad racjonalizatorskich.